

บทที่ 6

วิเคราะห์การใช้เทคนิคของภาพยนตร์ในภาพยนตร์ไทยยอดนิยม ประเภทวัยรุ่น

การใช้เทคนิคของภาพยนตร์ในภาพยนตร์ไทยยอดนิยมประเภทวัยรุ่น จะใช้วิธีการดำเนินเรื่องแบบง่าย ๆ ตรงไปตรงมา และส่วนใหญ่มักจะดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ ดังจะเห็นได้จากภาพยนตร์เรื่อง "บุญชูผู้น่ารัก" ซึ่งใช้วิธีการดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ โดยเริ่มจากการที่บุญชูเข้ามากรุงเทพฯ เพื่อเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้พบเพื่อนใหม่ที่กรุงเทพฯ เรื่องจะแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุญชูกับเพื่อน และแสดงถึงบุคลิกที่แตกต่างกันของเพื่อน ๆ แต่ละคนโดยผ่านทางบทสนทนาและมุขตลกต่าง ๆ ซึ่งเป็นจุดเด่นประการหนึ่งของภาพยนตร์เรื่องนี้

มีการใช้ภาพ flash back ในฉากที่บุญชูโดนคนขายตำรา กวดวิชาหลอกให้ตัดเค้านางวันเกิดโหมลี บุญชูคิดถึงบ้านที่สุพรรณซึ่งจะตัดภาพไปเป็นภาพ flash back เป็นภาพบุญชูกำลังโศกเศร้า แทนความรู้สึกของบุญชู จากนั้นตัดภาพมาเป็นบุญชูกำลังขอโทษโหมลี และเรื่องก็ดำเนินมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งบุญชูสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้ และกลับไปอยู่สุพรรณตามเดิม

ภาพยนตร์เรื่อง "บุญชู 2 น้องใหม่"

จะเปิดฉากให้เห็นถึงตัวละครแต่ละคนในกลุ่มเพื่อน ๆ ของบุญชูว่าขณะนี้ต่างก็แยกย้ายกันไปเรียนตามคณะต่าง ๆ โดยตัดภาพสลับระหว่างเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวละครแต่ละคนเพื่อบอกถึงสถาบันการศึกษาของแต่ละคน โดยตัดภาพไปที่ไวยากรณ์กำลังถือจักรยานในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และตัดภาพมาเป็นนางลงจากรถแท็กซี่ แล้วถามทางไปคณะนิติศาสตร์

ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง จากนั้นตัดภาพไปที่คำมูลกำลังเดินและหักท่ายเพื่อน
ผู้หญิงเพลินจนเดินไปชนกับบันไดสเกตบอลล้มลง กล้อง TILT UP ช็อตคณะ
โบราณคดี ภาพยนตร์ได้เปิดตัวมันคงในฉากที่เขากำลังคุยให้เพื่อน ๆ ฟัง
ถึงบรรยากาศที่เชียงใหม่ และตัดภาพไปเป็นภาพปานกลางที่ใบหน้าเพื่อน ๆ
ที่นั่งฟังมันคงพูดจนหลับไป กล้อง TILT UP ช็อตคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
จากนั้น DISSOLVE ไปเป็นภาพโตมของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กล้อง
TILT DOWN เห็นหยอยกำลังเดินตามทางไปตึกกิจกรรม จากนั้นตัดภาพมาที่
โหมลีเดินมาที่คณะวารสารศาสตร์ซึ่งถือเป็นฉากเปิดตัวประพันธ์ จากนั้นจะ
กล่าวถึงบุญชู โดยให้โหมลีคุยกับประพันธ์ถึงบุญชู และตัดภาพไปที่บุญชูโดนา
จากนั้นภาพยนตร์จะใช้วิธีการดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ไปเรื่อย ๆ โดย
ให้บุญชูมากรุงเทพฯ เพื่อเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัยอีกครั้ง แต่คราวนี้
หลวงพ่อวัดบ้านวังผากบุญชูให้มาช่วยทำงานห้องสมุดกับมหาแจ่มที่มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์ บุญชูได้พบกับเพื่อน ๆ กลุ่มเดิมอีกครั้ง ภาพยนตร์จะแสดงให้เห็น
ถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุญชูกับเพื่อนโดยให้โหมลีเป็นเหรียญกษาปณ์ค่า
อาสาพัฒนา และต้องหาทุนซึ่งบุญชูและเพื่อน ๆ ก็ได้ช่วยเหลือกันอย่างเต็มที่
ในการหาทุน ในฉากที่เพื่อน ๆ ช่วยกันหาทุนนี้จะใช้การตัดภาพสลับเพื่อแสดง
ให้เห็นวิธีการหาทุนของเพื่อน ๆ แต่ละคน ในขณะที่เดียวกันภาพยนตร์เรื่องนี้
ก็ได้แทรกเรื่องราวของบุญช่วยพี่ชายของบุญชูที่พยายามตามจับมานี้พี่สาวของ
โหมลีไปค้าขาย ต่อมาเงินของชมรมค่าอาสาพัฒนาถูกขโมยไป บุญชูและเพื่อน ๆ
ช่วยกันตามเอาเงินคืนมาได้ในที่สุด เมื่อถึงวันประกาศผลสอบปรากฏว่าบุญชู
สอบไม่ได้ เขากลับไปที่สุพรรณ แต่เพื่อน ๆ ได้รับโทรเลขเรียกตัวสำรอง
จึงรีบไปตามบุญชูให้มารายงานตัว

ภาพยนตร์เรื่อง "หวานมันส์...ฉันคือเธอ"

เปิดเรื่องที่ตัวละครเอกซึ่งจะแสดงให้เห็นถึงกิจวัตรประจำวัน
ของเขาโดยการแพนกล้องให้เห็นภาพภายในห้องนอนของต๊อง และต๊อง
นอนหลับอยู่ซึ่งจะเป็นการบอกถึงบุคลิกของต๊องไปด้วยว่าเป็นคนไม่มีระเบียบ

นัก เพราะต่อนนอนที่พื้นห้องแทนที่จะนอนบนเตียง จากนั้นตัดภาพไปที่แม่มา
 ปลุกต้อน และต้อนขับมอเตอร์ไซด์ไปโรงเรียน จากนั้นจึงเป็นเหตุการณ์ที่
 เกิดขึ้นในโรงเรียนจนกระทั่งต้อนกลับบ้าน ภาพยนตร์ได้แสดงบุคลิกของเขา
 อีก ในลักษณะของการหยิบของจากตู้เย็นไปรับประทาน ลักษณะการถอด
 กุ้งเท้า การส่องกระจกก่อนที่เขาจะไปอาบน้ำ ซึ่งเหตุการณ์เหล่านั้นเป็น
 การแสดงให้เห็นรายละเอียดในชีวิตประจำวันของต้อนเพื่อที่จะไปรองรับ
 เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไป จากนั้นภาพยนตร์จะดำเนินเรื่องไปเป็นการ
 แนะนำตัวนับเดือนซึ่งเป็นนักเรียนใหม่ นับเดือนพยายามที่จะฟื้นความหลัง
 ที่เคยเรียนโรงเรียนอนุบาลเดียวกับต้อน แต่ต้อนไม่ยอมรับ ในฉากนี้จะใช้
 ภาพ flash back โดยนับเดือนพยายามจะให้ต้อนยอมรับให้ได้ โดยบอก
 ต้อนว่าเขาเป็นคนฆ่าคุณยายของเธอตาย โดยจะเลื่อนภาพไปเป็นเหตุการณ์
 ตอนเด็ก ๆ ของต้อนกับนับเดือน ต้อนเอายาดี ดี ที ไปฉีดแมลงวันที่เกาะ
 จมูกคุณยายของนับเดือน (ซึ่งเสียชีวิตแล้วด้วยโรคหัวใจ) แต่ต้อนเข้าใจผิด
 ว่าคุณยายตายเพราะเขา จากนั้นจะเลื่อนภาพกลับมาเป็นนับเดือนพยายามที่จะ
 ให้ต้อนยอมรับว่าเคยรู้จักกันมาก่อนให้ได้ เธอก็จกรยานตามรถมอเตอร์ไซด์
 ของต้อน จนกระทั่งทั้งคู่ประสบอุบัติเหตุ เมื่อฟื้นขึ้นมาทั้งคู่ก็ได้สลักร่างกัน
 แล้วโดยที่ยังไม่รู้ตัว ต่างคนต่างกลับไปบ้านของตนเองในร่างของอีกฝ่ายหนึ่ง
 ภาพยนตร์ได้แสดงให้เห็นต้อนในร่างของนับเดือนซึ่งแสดงพฤติกรรมเหมือน
 เดิมทุกประการ เมื่อกลับมาบ้านตั้งแต่ไปหยิบขนมานตู้เย็น ถอดกุ้งเท้า จน
 กระทั่งไปส่องกระจก ต้อนจึงรู้ว่าเขาได้อยู่ในร่างของนับเดือนเสียแล้ว
 ต้อนในร่างของนับเดือนจึงรีบไปตามนับเดือนในร่างของต้อน จากนั้นทั้งคู่
 ต่างก็ต้องทำตัวให้เป็นอีกฝ่ายหนึ่ง การสลักร่างกันของทั้งสองคนทำให้
 เพื่อน ๆ รู้สึกแปลกใจในพฤติกรรมที่เปลี่ยนไป และได้ทำความลำบากใจให้
 ทั้งสองคนมาก นับเดือนและต้อนพยายามที่จะทำให้เกิดอุบัติเหตุแบบครั้งแรก
 เพื่อที่จะได้กลับคืนร่างกันดังเดิม แต่ไม่เป็นผล เมื่อพ่อแม่ของต้อนจะต้อง
 ย้ายเข้ากรุงเทพฯ นับเดือนในร่างของต้อนเสียใจมากคิดจะฆ่าตัวตายวิ่งไป
 ที่เนินเขา ต้อนในร่างของนับเดือนตามไป ทั้งคู่ประสบอุบัติเหตุตกลงจาก
 เนินเขา จากเหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้ทั้งคู่กลับคืนร่างกันได้ดังเดิม

ภาพยนตร์เรื่อง "หวานมันส์...ฉันคือเธอ ตอนที่ยังเหลือ"

เปิดเรื่องด้วยการตัดต่อภาพจากเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นใน เรื่อง "หวานมันส์...ฉันคือเธอ" (ภาคแรก) เหมือนกับเป็นการย่อเรื่องราวที่เกิดขึ้นในภาคที่แล้วทั้งหมดจนถึงเหตุการณ์ตอนจบเรื่องในภาคแรก ที่นับเดือนและต่อนกลับคืนร่างกันได้ดังเดิม แล้วจึงดำเนินเรื่องต่อมาในภาคนี้โดยให้ทั้งสองคนต่างแยกกันกลับไปบ้านของตน จากนั้นก็จะใช้การดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่าง นับเดือนกับต่อน ซึ่งต่างก็ทวงวายซึ่งกันและกันในขณะที่เดียวกันก็ผูกเรื่องให้เกิดความขัดแย้งของทั้งสอง สร้างบมปัญหาที่เกิดขึ้นโดยให้พ่อของต่อนสงสัยว่าต่อนจะเป็นเกย์ จึงไปปรึกษาอาจารย์ให้ช่วยสังเกตพฤติกรรมของต่อน เนื่องจากพ่อจะต้องย้ายไปทำงานที่อื่น อาจารย์ได้มอบหมายให้ต่อนช่วยสืบ จนก่อให้เกิดความเข้าใจผิดระหว่างต่อนกับนับเดือน ในฉากที่ต่อนเสียใจนั้น ภาพยนตร์จะใช้ภาพ flash back แสดงถึงความสัมพันธ์อันดีระหว่างต่อนกับนับเดือน ซึ่งจะเป็นภาพเหตุการณ์ที่ต่อนกับนับเดือนไปเที่ยวด้วยกัน จากนั้นจึงดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์อีกครั้ง ต่อนพยายามหาทางที่จะปรับความเข้าใจกับนับเดือนให้ได้ ในฉากนี้เขาส่งจดหมายไปหมายไปขอคืนดีกับนับเดือน และเปิดซองจะอ่านคำตอบจากนับเดือน เขาต้องผิดหวัง เพราะนับเดือนได้ฉีกจดหมายของเขาเสียแล้ว เขาเสียใจมาก ภาพในฉากนี้จะเป็นภาพมุมสูง ซึ่งสะท้อนให้เห็นความผิดหวังของเขาอย่างชัดเจน แต่ต่อนไม่ละความพยายาม เขาตามนับเดือนมาจนพ่อของนับเดือนเข้าใจผิด เพราะเห็นต่อนกำลังจับมือนับเดือน เรื่องไปถึงอาจารย์และในฉากนี้ต่อนต้องเล่าถึงการสลักร่างระหว่างเขากับนับเดือน และภาพจะ dissolve ไปเป็นภาพ flash back ตอนที่เขาได้วาทีในร่างของนับเดือน จากนั้นตัดภาพมาที่ต่อน ต่อนขอลาออกจากโรงเรียน จากนั้นจึงตัดภาพเป็นภาพ flash forward แทนความคิดของต่อนว่าเขาจะต้องทำงานหนักถ้าเขาเรียนไม่จบ แล้วจึงตัดภาพมาที่ต่อนอีกครั้งหนึ่งด้วยความน้อยใจเขาจึงหนีเตลิดไปอยู่กับชาวเขา แต่เมื่อนับเดือนไปตามและพูดให้เขาคิดถึงอนาคต

ของตัวเอง ในที่สุดต้อนก็กลับไปสอบภาคปลายและเข้าใจกันได้กับนับเดือน จากนั้นตัดภาพไปเป็นภาพเพื่อน ๆ ร่วมชั้นเรียนของต้อนและนับเดือนแต่ละคนแล้วจึงจบเรื่อง

ภาพยนตร์เรื่อง "กลิ่นสีและกาบแข็ง"

ไม่ได้ใช้เทคนิคทางภาพยนตร์ช่วยในการดำเนินเรื่องเท่าที่ควร การดำเนินเรื่องใช้วิธีการบรรยายเป็นส่วนใหญ่นับตั้งแต่เปิดเรื่องโดยใช้ภาพอนุสาวรีย์ต่าง ๆ และภาพงานจิตรกรรมใช้คำพูดบรรยายนำเข้าสู่เรื่อง โดยกล่าวถึงผลงานศิลปะเหล่านี้ว่าเป็นผลงานของศิลปินที่ได้รับการหล่อหลอมมาจากคณะจิตรกรรม ประติมากรรม และภาพพิมพ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร จากนั้นตัดภาพไปเป็นภาพ close up มือของจิตรกรที่กำลังวาดภาพ และตัดภาพมาที่ตัวละครแต่ละคน แนะนำตัวละครด้วยการบรรยายลักษณะนิสัยเด่น ๆ ของแต่ละคน โดยมี "ผม" เป็นผู้เล่าเรื่อง ซึ่งภาพยนตร์ก็ไม่ได้บ่งบอกลงไปได้ว่า "ผม" เป็นตัวละครคนใดคนหนึ่ง ภาพยนตร์ หรือเป็นเสียงบรรยายที่ใช้แทนคำพูดของเจ้าของเรื่อง (พิชญ ศุภ) เมื่อบรรยายลักษณะตัวละครแต่ละตัวครบแล้วจะใช้คำบรรยายนำเข้าสู่เรื่องโดยบรรยายว่า "ยังมีเพื่อนที่น่ารักของผมอีกหลายคนก็ลองติดตามกันเองก็แล้วกันนะครับ" การใช้เสียงบรรยายนี้ใช้อีกในฉากที่นักศึกษาไปเที่ยวที่เกาะเสม็ด ซึ่งใช้บรรยายความเซซของ "บ๊อ" โดยใช้เสียงบรรยายว่า "เราสนุกกันมากที่เกาะเสม็ดเป็นช่วงเวลาแห่งการพักผ่อนที่คุ้มค่าจริง ๆ ที่จริงวีรกรรมเจ้าบ๊อยังมีอีกหลายอย่าง เช่น เอาคอปี่เมทมาซักผ้า" เป็นต้น วันที่เราเก็บข้าวของจะเดินทางกลับพวกเรารู้สึกใจหายที่จะต้องสูญเสียเพื่อนคนหนึ่งให้กับเกาะเสม็ด ในขณะที่ตัดภาพไปเป็นภาพ close up มือของจิตรกรที่กำลังเขียนภาพ และตัดภาพไปเป็นเพื่อน ๆ กำลังนั่งคุยกับถึงเรื่องดูจากนั้นตัดภาพไปที่ผ้าม่านโอบมือลาเพื่อน ๆ บนจอหินวิธีการบรรยายนี้นำมาใช้อีกในฉากสุดท้ายซึ่งเป็นฉากที่ต่อเนื่องจากฉากงานนิทรรศการผลงานของนักศึกษา โดยตัดภาพไปเป็นภาพ close up มือของจิตรกรที่กำลังวาดภาพ

อยู่พร้อมกับข้าบบรรยายว่า "ถึงแม้เราจะสนุกสนานบ่าบอกันขนาดไหนก็ตาม แต่เมื่อถึงเวลาทำงานแล้วเราทุ่มเทให้หมดทั้งชีวิตและวิญญาณ" จากนั้นภาพจะ zoom out เป็นภาพเขียนสีน้ำมันที่เสร็จเรียบร้อยพร้อมทั้งคำบรรยายว่า

"สำหรับพวกเรา กลิ่นสีและกาวแห้งคงตั้งแรงส่งเสริมใจ

มนุษย์เราหากรักศิลปะสิ่งซึ่งงามวิไล

มวลมนุษย์คงสดชื่นเร่ร่อนศิวิล จริงไม่ครบ

ตอนนี้ผมขอนำเข้าสู่บรรยากาศงานวันเกิดไอซ์ฮอลล์"

การดำเนินเรื่องโดยข้าบบรรยายนี้ใช้เพื่อเชื่อมโยงฉากที่ไม่ต่อเนื่องกัน ซึ่งไม่กลมกลืนกับเนื้อเรื่องเท่าไรนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในฉากที่กล่าวถึงหัวใจของงานศิลปะนั้น ไม่สามารถเข้าถึงอารมณ์ของผู้ชมได้เท่าที่ควร

การดำเนินเรื่องจะเป็นการนำพฤติกรรมและลักษณะนิสัยของตัวละครที่แตกต่างกันมาเชื่อมโยงให้มีความสัมพันธ์กัน และใช้วิธีตัดสลับเหตุการณ์กันไปเรื่อย ๆ เช่น ฉากที่เสนอเรื่องราวของ "บ๊อ" ซึ่งมีปัญหาในการตามจับผู้หญิง แล้วตัดภาพมาเป็นฉากที่กล่าวถึงเรื่องราวของญาติที่เขาพบสิ่งที่เขาแสวงหาและตัดสินใจอยู่ที่เกาะเสม็ด

ฉากที่เกิดจากความขัดแย้งในด้านลักษณะนิสัยของตัวละครอย่างต่อเนื่องอยู่ฉากหนึ่ง เป็นฉากที่กล่าวถึงความขัดแย้งระหว่างบ ซึ่งเป็นคนเปิดเผยความเป็นคนอิสานของตนเองกับฮอลล์ซึ่งพยายามที่จะปกปิดความเป็นคนอิสานของตน บพยายามที่จะให้ฮอลล์ยอมรับปลาแดกที่พ่อของฮอลล์ส่งมาให้ แต่ฮอลล์ก็ไม่ยอมรับ จนในที่สุดทั้งคู่ก็ผิดใจกัน จากนั้นการดำเนินเรื่องก็ได้ยุติความขัดแย้งของทั้งคู่ไว้ โดยตัดภาพไปที่การเตรียมการแสดงผลงานของนักศึกษา แล้วจึงสานต่อเหตุการณ์ในฉากที่แล้วโดยบและฮอลล์กลับคืนมาด้วยกันได้ในงานวันเกิดของฮอลล์

ภาพยนตร์เรื่อง "กลิ่นสี 2 ตอน จีบสาวจีจี๊"

ภาพยนตร์ได้ใช้ข้อความก่อนเปิดฉากแรกโดยบอกผู้ชมว่า "ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้จำลองชีวิตของนักศึกษาศิลปะกลุ่มหนึ่ง ซึ่งพฤติกรรมของเขาที่น่าเสนาต่อคุณผู้ชมล้วนเกิดขึ้นในช่วงเวลาของการพักเรียนเป็นส่วนใหญ่"

ภาพยนตร์ยังคงใช้ลักษณะของการดำเนินเรื่อง เช่นเดียวกับภาคแรกเปิดเรื่องโดยใช้การบรรยายด้วยคำพูดของชาญญาเข้าสู่เรื่องว่า "สวัสดิ์ครับท่านผู้เฒ่าความหรรษาทั้งหลาย ก่อนอื่นจะขอใช้เวลาในช่วงแรกนี้มาระลึกถึงเพื่อนกลุ่มกลิ่นสีที่น่ารักของเรา" จากนั้นจะเป็นคำพูดของชาญญาที่แนะนำบุคลิกของตัวละครแต่ละคนโดยบอกนิสัย และลักษณะเด่นของเพื่อน ๆ แต่ละคน แล้วจึงนำเข้าสู่เรื่องที่มีการรับน้องใหม่ของมหาวิทยาลัยศิลปากร และจะดำเนินเรื่องโดยเปรียบเทียบการจีบผู้หญิงของซำส์และฝุ่น โดยซำส์จะมีบ๊อเป็นผู้ติดตาม ส่วนฝุ่นจะมีเอนกและมะสังข์เป็นผู้ติดตาม ในขณะที่เดียวกันก็ดำเนินเรื่องถึงพฤติกรรมต่าง ๆ ของนักศึกษานมหาวิทยาลัยศิลปากร ซึ่งจะเป็นเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวละครแต่ละคนโดยจะมีมุขตลกแทรกตลอดเรื่อง และยังคงมีฉากที่นักศึกษาแสดงผลงานทางศิลปะ เช่นเดียวกับภาคแรก แต่ในภาคนี้จะเป็นการแสดงผลงานของคอนเซปชวลอาร์ตของนักศึกษา

อย่างไรก็ตาม ภาพยนตร์ก็ได้สอดแทรกสาระไว้ในฉากที่ฝุ่นเอนก และมะสังข์รับงานทาสีศาลพระภูมิ โดยให้แง่คิดไปถึงแม้จะรับงานราคาถูกแต่ก็ไม่ควรให้ค่าแรงมาเป็นเครื่องกำหนดผลงาน ควรทำงานอย่างเต็มความสามารถ และในฉากนี้ได้มีการใช้เทคนิคการฟรีชภาพ เมื่อบีมแอมถ่ายรูปรูปเพื่อน ๆ ทั้งสามคนขณะกำลังทาสีศาลพระภูมิ ภาพยนตร์ได้ใช้เทคนิคการ flash back ในฉากที่เพื่อน ๆ นั่งคุยกันนางเหล้าแล้วสั่งต้นยำกุ้งมาทาน ชาญญาได้พูดถึงอดีตว่าเห็นต้มยำแล้วนึกถึงฟู๊ จากนั้นจะใช้การเลื่อนภาพเพื่อ flash back เป็นฉากที่เขากับฟู๊ไปสั่งต้มยำกุ้งแล้ว

คนชายไม่ยอมขาย เพราะถูก กลัวพวกเขาจะไม่มีเงินจ่าย พุฒิจึงสั่ง
ต้มยำกุ้งมา 4 ซาม แล้วเททิ้งให้คนขายดู จากนั้นจึงเลื่อนภาพกลับมาสู่
การคุยกันนางเหล้าอีกครั้ง

ภาพยนตร์เรื่อง "กลิ่นสี 2 ตอน จีบสาวจี๊จ๊ะ" จะจบเรื่องตรง
ที่ตัวละครแต่ละคนต่างก็แยกย้ายไปตามทางของตน ชานัญได้ไปแสดงผลงาน
ศิลปะที่อังกฤษ ส่วนภาณก็ยังคงมุ่งแสวงหาสิ่งจรรจนต่อไป

นอกจากภาพยนตร์จะใช้เทคนิคการดำเนินเรื่องตามลำดับ
เหตุการณ์แล้ว ภาพยนตร์ยังใช้เทคนิคการดำเนินเรื่องโดยการตัดสลับ
ระหว่างเหตุการณ์ดังจะเห็นได้จากภาพยนตร์เรื่อง "รักแรกอุ้ม" ซึ่งดำเนิน
เรื่องโดยไม่ได้ลำดับเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง การดำเนินเรื่อง
จะใช้ลักษณะของการที่แม่เขียนบันทึกเล่าให้ลูกฟัง ใช้การตัดสลับเหตุการณ์
เป็นช่วง ๆ โดยใช้ภาพ flash back ช่วยในการตัดสลับเพื่อรวบรัดเวลาใน
การบรรยายเรื่อง เริ่มตั้งแต่เปิดเรื่องมาเป็นซีควนซ์บทนำเข้าสู่เรื่อง
โดยใช้ภาพใกล้มากที่ตัวพิมพ์สีดำล้นพิมพ์บนกระดาษ คำว่า "ถึงอ้ายตัวน้อย
ของแม่" จากนั้นจึงเป็นภาพใกล้ที่จุมูกอะตอมมือถือที่ขู่มาสั่งหน้ามุก จากนั้น
จึงเป็นภาพห่างเห็นอะตอมทำงานอยู่ที่โต๊ะ มีเสียงเด็กร้องดังขึ้น ตัดภาพ
มาที่อะตอมเดินมาที่เตียงเด็ก หลังจากอะตอมชงนมและกล่อมลูกจนหลับแล้ว
จะเป็นเสียงออพชั่นของอะตอมดังขึ้น

"วันนี้พ่อโทรมาหาแม่อีก แต่แม่ไม่รับสาย...ไม่มีวันเสียหรอกที่
แม่จะยกโทษให้พ่อของหนู...มีบางคนเชื่อว่าแม่ใจร้าย...แต่อีกหลายคนเขา
หาว่าแม่เป็นผู้หญิงไม่รักดี...ผลิผลามแต่งงานกับพ่อของหนูเร็วเกินไป..."
ซึ่งจะตัดภาพไปเป็นภาพของนนท์เมาพิบอยู่ ซึ่งยังคงให้เสียงออพชั่นของ
อะตอมต่อเนื่องว่า "...แต่จะทำไมยังงี้ได้ละจ๊ะ ก็แม่รักพ่อของหนูจริง ๆ
นี่นา...แล้วแม่ก็ไม่เคยคิดด้วยว่าการที่แม่แต่งงานกับพ่อของหนูเป็นเรื่อง
ผิด..."

จากนั้นตัดภาพมาเป็นภาพใกล้ที่นิ้วมืออะคอมกำลังพิมพ์ดีด ตัดไป เป็นภาพห่าง เห็นอะคอมกำลังพิมพ์ดีด คอลลิ่เข้าไปหาอะคอมช้า ๆ เสียง อะคอมต่อเนื่องว่า "ถึงแม้ว่าวันนี้ (สะอื้น)...วันนี้แม่จะเลิกไปกับพ่อ เขา แล้วก็ถาม ที่เล่าให้ฟังอย่างนี้หนูเข้าใจมั๊ยจ๊ะนี่...ที่แม่บอกว่าแม่ไม่ยอม ยกโทษให้พ่อของหนูทั้ง ๆ ที่แม่ก็ยังรักเขาอยู่...เออละ...ถึงแม้ว่าหนูจะ ไม่รู้เรื่องตอนนี้ก็เถอะ..."

กล้องเข้าไปใกล้พอประมาณ แล้วสวิงขึ้นจนเป็นผ่านไหล่อะคอม เห็นว่าคาพูดที่อะคอมเล่านั้นเป็นสิ่งที่เธอกำลังพิมพ์ เธอหยิบทิชชูมาสั่งน้ำมูก อีกครั้ง แล้วเริ่มพิมพ์ต่อ "...แต่เมื่อวันใดที่หนูโตขึ้นและมีความรัก หนูคง เข้าใจได้เอง แม่ถึงได้เขียนบันทึกถึงหนูในลูก...หนูจะได้อ่านมัน และแม่ หวังว่าหนูคงไม่พลาดเหมือนแม่นะจ๊ะ..."

จากนั้นตัดภาพเป็นภาพครั้นช็อค จากปานกลางที่หน้าค้างเห็น อะคอมนั่งพิมพ์ดีดอยู่ เสียงพิมพ์ดีดดังเปาะแปะ กล้องครั้นขึ้นช้า ๆ จนเป็น ห่าง เสียงอะคอมยังคงต่อเนื่องว่า "เอ...เรื่องราวของแม่กับพ่อของหนู มันเริ่มขึ้นเมื่อไหร่...ใช่แล้วเกือบ 2 ปีแล้วสินะ...คิด ๆ คุแล้วแทบ ไม่น่าเชื่อว่าเวลาเพียง 2 ปี ได้เปลี่ยนแปลงอะไรต่อมิอะไรในชีวิตของ แม่มากมายเหลือเกิน...มันเริ่มขึ้นในวันหนึ่ง...ของผู้หญิงธรรมดา ๆ คนหนึ่ง..." กล้องครั้นจนเป็นห่างมากแล้วเพดมีด จากนั้นจึงเข้าสู่ซีเควนซ์ ใดเคิ้ลเป็นฉากภายในบ้านอะคอม เป็นภาพใกล้ที่นาฬิกาปลุก แล้วแพนกล้อง จนเห็นภาพถ่ายอะคอมในชุดครุยรับปริญญาถ่ายคู่กับเคิ้ล จากนั้นแพนกล้องมา จนเห็นอะคอมนอนคลุมโปงอยู่ ตัดภาพไปเป็นภาพปานกลางที่แม่มาเคาะ ประตูปลุกอะคอม จากนั้นจะเป็นฉากที่แสดงให้เห็นการแต่งตัวของอะคอม ซึ่งสะท้อนการใช้ชีวิตที่เร่งรีบโดยใช้ภาพใกล้ตัดสลับระหว่างการหาอาหาร เข้าของแม่กับการแต่งตัวของอะคอม เรื่องดำเนินต่อเนื่องความลำดับเหตุการณ์ไปเรื่อย ๆ แสดงถึงการเข้ากันไม่ได้ของอะคอมกับเคิ้ล

ภาพยนตร์ได้ใช้เทคนิคการพรีซภาพในฉากที่น้อยเข้าไปยืนข้างนางแบบในการถ่ายแบบของนนท์โดยบังเอิญ และฉากที่มีการถ่ายภาพนิ่งในงานแต่งงานของอะตอมกับนนท์

เมื่อเรื่องดำเนินมาถึงอะตอมได้พบกับนนท์ และจะตัดกลับมาเป็นการเล่าเรื่องของอะตอมอีกโดยตัดภาพเป็นต้น ซึ่งกำลังหัวเราะและดบมือชอบใจ โดยมีเสียงออฟชั่นของอะตอมดังขึ้นมาว่า "...นั่นละจ๊ะ...เป็นครั้งแรกที่แม่เจอกับพ่อของหนู เอ...จะให้แม่บอกกับหนูยังงั้นนะกับความรูสึกในตอนนั้น คงอย่างนี้เองละมั้ง...ที่เขาเรียกว่าชะตาต้องกัน...พ่อของหนูน่ารักมาก เขียวละลูก...อบอุ่น...และเป็นคนดี ดีจนแม่อดรักเขาไม่ได้...ทุกสิ่งทุกอย่างในตอนนั้นมันเกิดขึ้นรวดเร็วเหลือเกิน จนแม่ก็ตั้งตัวแทบไม่ทัน..." และภาพในขณะที่มีเสียงออฟชั่นจะเป็นภาพอะตอมอาบน้ำให้เดิน จากนั้นตัดภาพไปเป็นฉากที่อะตอมและนนท์ไปเที่ยวด้วยกัน และในฉากนี้จะใช้ดนตรีคึกคัก

เรื่องดำเนินต่อมาจนเตี้ยมาขอคืนดีกับอะตอม แต่เธอปฏิเสธอะตอมไปปรึกษานนท์ จากนั้นใช้เสียงออฟชั่นเป็นการเล่าให้ลูกฟังอีกว่า "น้องเตี้ยอายหนูของแม่ ลูกจำ ลูกรู้มั้ยว่านอกจากพ่อของหนู นอกจากว่าเป็นคนที่อบอุ่นแล้ว เขายังเป็นที่ปรึกษาที่แสนดีพร้อมที่จะเข้ามาจุมบ๋อย่างที่แม่ไม่เคยพบใครแบบนี้มาก่อนเลย...เพราะอย่างนี้ละมั้ง" และตัดภาพไปทำงานแต่งงานที่บ้านอะตอม โดยเสียงบรรยายยังคงต่อเนื่องว่า "...แม้ถึงได้ตัดสินใจแต่งงานกับพ่อของหนู งานแต่งงานของเรา...ไม่มีชุดแต่งงานสวย ๆ ไม่มีพิธีรีตรอง...จะมีแต่ความรักอย่างที่สุดที่แม่มีให้พ่อ...แม้จะมีหลายคนในที่นั้นไม่เห็นด้วยก็ตาม"

ในฉากที่อะตอมและนนท์ช่วยกันจัดห้องจะใช้เทคนิคการถ่ายทำแบบ Animation ซึ่งทำให้ดูตลกและน่ารัก จากนั้นจึงดำเนินเรื่องไปเป็นการเข้าใจผิดกันระหว่างอะตอมกับนนท์และเปลี่ยนซีเควนซ์ โดยตัดภาพมาที่เตี้ย

ร้องไห้ อะตอมเดินถือขวดนมมาหาเดิน โดยมีเสียงออปซิ่งดังขึ้น "...แล้ว รอยร้าวเล็ก ๆ ก็เกิดขึ้นตรงนี้ แม่มารู้ความจริงเอาทีหลัง มันเป็นเรื่อง เข้าใจผิดแท้ ๆ แม่ผิดเองแหละจ๊ะ แต่แม่ไม่กล้ารับผิดกับพ่อของหนู คงเพราะทริด้วยละมั้ง...ไม่รู้ซิ แม่ก็ไม่ค่อยเข้าใจตัวเองเหมือนกัน... ตอนนั้นคิดอยู่แต่ว่าผู้ชายต้องเป็นฝ่ายมาง้อผู้หญิง เหมือนพระเอกต้องมาง้อ นางเอกใจ...แต่พ่อหนูไม่ทำตัวให้เหมือนพระเอกเลย โธ่ เพียงแค่พูดกับ แม่ก่อนสักคำเดียว แม่ก็พร้อมจะขอโทษเขาสัก 20 คำ แต่เปล่าเลยเขาทำให้ แม่อยู่คนเดียวมาตั้งหลายวัน...แม่เป็นห่วงเขาจะแย่ ได้แต่ไหว้พระขอให้ เกิดปฏิหารย์อะไรก็ได้เพื่อให้พ่อของหนูกลับมา...หนูรู้มึนลูก...บาปฏิหารย์ ก็เกิดขึ้นจริง ๆ

จากนั้นจึง เปลี่ยนซีเควนซ์ไปเป็นอะตอมไปตรวจแล้วรู้ว่าตนเอง ท้อง จากนั้นก็ดำเนินเรื่องไปจนกระทั่งอะตอมหึงนนท์และตามไปอาละวาด นนท์ที่ทำงาน และเข้าเสียงอะตอมบรรยายอีกว่า "และด้วยอารมณ์เพียง วูบเดียว วันนั้นก็เป็นวันสุดท้ายของเรา จบกันที่ชีวิตคู่ของพ่อกับแม่...แต่ถึง อย่างไรก็ตาม แม่ยังอยากจะบอกกับหนูว่าพ่อเขาเป็นคนดี..."

จากนั้นเรื่องก็ดำเนินต่อมาจนกระทั่งอะตอมและนนท์ปรับความ เข้าใจกันได้ในที่สุด

ภาพยนตร์เรื่อง "ฉลุย"

ภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นภาพยนตร์ที่ใช้เทคนิคการดำเนินเรื่องค่อนข้างแปลกกว่าภาพยนตร์ไทยยอดนิยมประเภทวัยรุ่นทั่วๆไป โดยใช้วิธีการตัด สลับระหว่างเหตุการณ์ที่เป็นความฝันกับเหตุการณ์ปัจจุบัน และเหตุการณ์ ในอดีตผสมผสานกัน โดยผู้ที่ชมไม่รู้ตัวจนกระทั่งฉากนั้นได้ผ่านไปแล้วจึงรู้ว่า เหตุการณ์นั้น ๆ เป็นเพียงความฝัน ภาพยนตร์เปิดเรื่องด้วยฉากตื่นตื่น เพื่อสร้างบมให้ผู้ชมติดตาม โดยให้โด่งแอบนำเพลงของบ๊องซึ่ง เป็นนักร้อง

ที่มีชื่อเสียงป๊อปปูล่า บ็องโอมโอมมากตามล่าโด่ง จากนั้นตัดภาพมาเพื่อทำให้ทราบว่าการเริ่มต้นตั้งแต่ทั้งหมดนั้นเป็นเพียงความฝันของโด่ง และตัดภาพไปทีบ็องซึ่งปลีกตัวจากแพนเพลงไปเข้าห้องน้ำ และภาพยนตร์ได้พลิกสถานการณ์อีกครั้งโดยตัดภาพมาเป็นบ็องบัสสวาระดที่นอน ซึ่งทำให้ผู้ชมทราบว่าเหตุการณ์ทั้งหมดเป็นเพียงความฝันซ้อนความฝัน จากนั้นจึงดำเนินเรื่องไปตามเหตุการณ์ปกติและใช้ภาพ flash back แสดงให้เห็นถึงการที่บ็องกับโด่งได้รู้จักกัน และแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการของความสัมพันธ์ระหว่างบ็องกับโด่ง จากบทสนทนาที่ทั้งสองคนพูดกัน โดยครั้งแรกที่บ็องและโด่งพบกันจะใช้ถ้อยคำสุภาพ แต่เมื่อผ่านช่วงเวลาไปทั้งคู่ก็เลิกใช้คำสุภาพต่อกัน พูดคุยกันอย่างสนิทสนมยิ่งขึ้น จากนั้นใช้ชีวิตดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ ซึ่งเป็นเรื่องของความล้มเหลวในการไปสมัครงานเป็นนักดนตรีของบ็องและโด่ง ควบคู่ไปกับการรักระหว่างเขาทั้งสองกับตุ๊กตา ต่อมาบ็องและโด่งตกลงใจจะหางานอื่นนอกเหนือจากการเป็นนักดนตรี เขาทั้งสองเลือกขายขนมครกเจ็ดสี ซึ่งหารายได้ดีมากเมื่อน้ำวิเศษน้ำให้ทาขนมครกที่มีประโยชน์ เขาจึงเปลี่ยนไปขายขนมครกเพื่อสุขภาพ แต่เขาก็ประสบปัญหาการขาดทุนจนเกือบจะเลิกความฝันทั้งหมด แต่ในที่สุดทั้งคู่ก็ตกลงใจที่จะกลับมาฝ่าฟันอุปสรรคสู่ความฝันของตัวเองอีกครั้ง และทั้งคู่ก็ได้เป็นนักดนตรีที่มีชื่อเสียงสมกับความตั้งใจ บ็องและโด่งกลับไปหาตุ๊กตาแต่พบว่าตุ๊กตามีลูกคนหนึ่งแล้วและกำลังท้องลูกคนที่สอง แต่เรื่องราวทั้งหมดก็พลิกความคาดหมายอีกครั้งโดยให้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดเป็นเพียงความฝันของบ็องเท่านั้น ถึงแม้ความสำเร็จของโด่งและบ็องจะเป็นเพียงความฝัน แต่ภาพยนตร์ก็ไม่ได้ให้ชีวิตของเขาทั้งสองสิ้นหวัง เสียเลยทีเดียว จะเห็นได้จากฉากสุดท้ายของเรื่องที่ทั้งบ็องและโด่งต่างก็ถูกเรียกตัวไปสัมภาษณ์เข้าทำงาน

ภาพยนตร์เรื่อง "พริกขี้หนูกับหมูแฮม"

เปิดเรื่องด้วยความสับสนวุ่นวายของนครซานฟรานซิสโก ใช้การตัดภาพอย่างรวดเร็วประกอบกับกริ่งผ่านหน้ากล้องแสดงความวุ่นวายของ

เมืองใหญ่ จากนั้นภาพยนตร์ดำเนินเรื่องเพื่อให้ทราบภูมิหลังของเธอ โดยตัดภาพจากพินันซานฟรานซิสโกไปเป็นภาพพ่อกับแม่ด้วยกันเพื่อแสดงให้ทราบว่า การไปครั้งนี้พินันตัดสินใจมาเอง โดยที่พ่อกับแม่ไม่เห็นด้วย จากนั้นดำเนินเรื่องถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่พินันต้องเผชิญในอเมริกา นับตั้งแต่พบว่าพี่ชายห้องให้กับจอนและเธอต้องต่อสู้กับอุปสรรคต่าง ๆ การใช้ชีวิตในอเมริกาไม่ได้ง่ายดายอย่างที่เธอคิด ภาพยนตร์ใช้ฉากที่พินันเขียนจดหมายถึงแม่เพื่อบอกความเป็นอยู่ของพินันและใช้ฉากที่พินันเขียนจดหมายถึงเพื่อนเพื่อบอกความรู้สึกและการเปลี่ยนแปลงของพินันในช่วงท้ายของเรื่อง พินันมีความเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น และมีความคิดเปลี่ยนไปจากเดิม สำหรับการเปลี่ยนซีเควนซ์ใช้เทคนิคการเพดมีด เช่น ฉากที่จอนมาช่วยพินันให้รอดพ้นจากคนร้าย ใช้การเพดมีดเพื่อเปลี่ยนเป็นซีเควนซ์ที่พินันต้องจากจอนไปอยู่กับบ๊านที่นิวยอร์ก

ภาพยนตร์ได้ใช้การคอลลิคชั่นผ่านพินันและตัดภาพไปคอลลิคชั่นผ่านจอนเพื่อเน้นอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครในฉากที่ทั้งสองคนผิดหวังในความรัก

ภาพยนตร์ดำเนินเรื่องโดยสร้างปัญหาให้เกิดกับตัวละครเอกเป็นระยะ ๆ นับตั้งแต่ให้พินันทราบว่าพี่ชายห้องให้กับจอนและเธอจำเป็นต้องอยู่ร่วมอพาร์ทเมนต์กับจอนอย่างไม่ลงรอยกันนั้น แต่เมื่อทั้งสองคนปรับตัวเข้ากันได้ ภาพยนตร์ก็สร้างปัญหาให้กับตัวละครทั้งสองอีก โดยให้ทั้งสองคนผิดหวังในความรัก ต่อมาก็ให้จอนเข้ามาจีพินันและให้พินันตกอยู่ในอันตรายจากกลุ่มคนร้าย แต่ในที่สุดปัญหาต่าง ๆ ก็คลี่คลายและเรื่องก็จบลงด้วยความสุขเช่นเดียวกับภาพยนตร์ไทยยอดนิยมเรื่องอื่น ๆ

การตัดต่อ

การตัดต่อของภาพยนตร์ไทยยอดนิยมประเภทวัยรุ่นส่วนใหญ่จะใช้วิธีการตัดต่อตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ นอกจากนี้ยังใช้เทคนิคการ

ตัดสลับเหตุการณ์เป็นช่วง ๆ โดยใช้ภาพ flash back เพื่อรวบรวมเวลาในการบรรยายเรื่องดังเช่นภาพยนตร์เรื่อง "รักแรกอุ้ม" ที่ใช้ภาพ flash back ประกอบกับการบรรยายลักษณะที่แม่เขียนบันทึกเล่าอดีตของตัวเองให้ลูกฟัง จากนั้นจึงตัดภาพสลับกับเหตุการณ์ปัจจุบันเช่นเดียวกันการใช้ภาพ flash back เพื่อบ่งบอกถึงเรื่องราวในอดีตของตัวละครในภาพยนตร์เรื่อง "หวานมันส์...ฉันคือเธอ ตอนที่ยังเหลือ" ที่ใช้ภาพ flash back แสดงถึงความสัมพันธ์อันดีระหว่างต๋อนกับนับเดือนหรือการใช้ภาพ flash back แสดงถึงการรู้จักกันครั้งแรกของต๋อนและต๋องในภาพยนตร์เรื่อง "ฉลุย" นอกจากนี้ยังใช้ภาพ flash back แสดงความรู้สึกนึกคิดของตัวละครในฉากที่บุญชูคิดถึงบ้านจากภาพยนตร์เรื่อง "บุญชูผู้น่ารัก" นอกจากการใช้ภาพ flash back แล้วยังใช้ภาพ flash forward แทนความคิดของตัวละครจากภาพยนตร์เรื่อง "หวานมันส์...ฉันคือเธอ" ใช้ภาพ flash forward แทนความคิดของต๋อนถึงเหตุการณ์ในอนาคตถ้าเขาไม่ได้เรียนหนังสือ

เทคนิคการตัดต่ออีกประการหนึ่งคือ การตัดต่อเพื่อบ่งบอกภูมิหลังและลักษณะนิสัยของตัวละครโดยตัดภาพสลับระหว่างเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวละครแต่ละคนเพื่อบอกถึงสถาบันการศึกษาของตัวละครแต่ละคนในภาพยนตร์เรื่อง "บุญชู 2 น้องใหม่" หรือการตัดต่อภาพเพื่อแสดงถึงกิจวัตรประจำวันของอะตอมในภาพยนตร์เรื่อง "รักแรกอุ้ม" ก็สามารถบอกถึงลักษณะนิสัยของเธอได้

เทคนิคการตัดต่ออีกประการหนึ่ง คือ การเพดมีดเมื่อต้องการเปลี่ยนซีเควนซ์ เช่น การเปลี่ยนซีเควนซ์จากฉากการตามจับผู้หญิงของซำส์และพุ่มมาเป็นเหตุการณ์ที่มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยใช้การเพดมีดแล้วตัดภาพเป็นภาพใกล้ที่หน้ารูปปั้นอาจารย์ศิลป์ หรือการเปลี่ยนซีเควนซ์จากซีเควนซ์เปิดเรื่องซึ่งกล่าวถึงเรื่องราวที่อะตอมเล่าให้ลูกฟังเกี่ยวกับชีวิตของตน มาเป็นซีเควนซ์เหตุการณ์ในชีวิตประจำวันของเธอจากภาพยนตร์เรื่อง "รักแรกอุ้ม" และในภาพยนตร์เรื่อง "พริกขี้หนูกับหมูแฮม" ก็ใช้

การเพดมีดเพื่อเปลี่ยนซีเควนซ์ เช่น ฉากที่จอนมาช่วยพิม่าหรือดพันจากคนร้าย จากนั้นเพดมีดเพื่อเข้าสู่ซีเควนซ์พิมลาจากจอนไปนิวยอร์กและใช้การเพดมีดอีกเมื่อเปลี่ยนฉากจากชานพรานชิโกเป็นนิวยอร์ก โดยใช้ภาพ BIRD EYE VIEW ของชานพรานชิโกเพดมีดกลายเป็นภาพเทพีสันติภาพที่นิวยอร์ก

เทคนิคการตัดต่ออีกประการหนึ่ง คือการตัดต่อโดยใช้ภาพ close up เพื่อเปลี่ยนซีเควนซ์หรือเปลี่ยนฉากดังจะเห็นได้จากภาพยนตร์เรื่อง "กลิ่นสีและกาวแป้ง" ซีเควนซ์เปิดเรื่องที่กำลังถึงผลงานในการจับผู้หญิงของบ๊อบกับฉากที่นักศึกษาจะเดินทางกลับจากเกาะเสม็ดและซีเควนซ์นิทรรศการแสดงผลงานนักศึกษากับซีเควนซ์งานวันเกิดซาลี่ ซึ่งจะใช้ภาพ close up มือของจิตรกรที่กำลังวาดภาพเป็นภาพเชื่อมโยงในการเปลี่ยนซีเควนซ์หรือเปลี่ยนฉาก

จากภาพยนตร์เรื่อง "กลิ่นสี 2 ตอน จีบสาวจีจี" ใช้ภาพ close up ของงานศิลปะ เชื่อมโยงการเปลี่ยนซีเควนซ์จากซีเควนซ์ที่ผู้เอนก และมะสังข์ จีบผู้หญิงมาเป็นซีเควนซ์ที่บ๊อบชวนทั้งสามคนไปทำงานทาสีศาลพระภูมิ

นอกจากจะตัดต่อโดยใช้ภาพ close up เพื่อเปลี่ยนซีเควนซ์หรือเปลี่ยนฉากแล้ว ยังตัดต่อโดยใช้ภาพ close up เพื่อเล่าเรื่องราว เช่น ภาพยนตร์เรื่อง "ลลุ่ย" ใช้ภาพ close up การเตรียมอุปกรณ์แสดงดนตรีตัดสลับกันเป็นการเล่าเรื่องราวว่าบ๊อบและโด่งตัดสินใจที่จะแสดงดนตรี และภาพยนตร์เรื่อง "รักแรกอุ้ม" ใช้ภาพ close up แสดงการแต่งตัวของอะตอมซึ่งสามารถบ่งบอกลักษณะนิสัยของเธอได้

นอกจากนี้ยังใช้ภาพ extreme close up ในการตัดต่อเพื่อสื่อความหมายเป็นกรณีพิเศษ เช่น ในภาพยนตร์เรื่อง "พริกขี้หนูกับหมูแฮม" ใช้ภาพ extreme close up คัดเตอร์ในมือของพิมขณะหลบในฉากที่เธอต้องอยู่พาร์ทเมนท์เดียวกับจอนเพื่อสื่อว่าพิมไม่ไว้ใจจอน เธอกลัวจอนปล้ำ นอกจากนี้การใช้ภาพ extreme close up จะช่วยเพิ่มความหลากหลายของภาพในแต่ละฉากอีกด้วย

จุดเด่นอีกประการหนึ่งในการตัดต่อของภาพยนตร์ไทยยอดนิยมประเภทวัยรุ่นก็คือ การใช้เสียงประกอบเข้าร่วมในการตัดต่อจะเห็นได้จากภาพยนตร์เรื่อง "ฉลุย" ซึ่งใช้เทคนิคการ wipe ภาพจากด้านบนของจอกลงล่างพร้อมทั้งใช้เสียงประกอบดังตึง เหมือนกับมีของหนักตกลงมา โดยภาพที่ปรากฏเป็นภาพรกายางแตกกลางป่า

เทคนิคการตัดต่ออีกประการหนึ่งของภาพยนตร์เรื่อง "ฉลุย" ซึ่งแตกต่างไปจากภาพยนตร์เรื่องอื่น ๆ คือการตัดต่อโดยใช้การเปิดหน้าหนังสือพิมพ์ เมื่อพลิกหน้าหนังสือพิมพ์ไป ภาพจะกลายเป็นอีกฉากหนึ่งซึ่งป้องกันไว้ตั้งกำลังหางานทำ

นอกจากนี้ยังใช้เทคนิคการตัดต่อโดยนำเหตุการณ์คนละสถานที่มาเชื่อมกัน จากฉากที่โด่งยิงปืนขึ้นฟ้าแล้วตัดภาพไปเป็นภาพกลับลาซึ่งที่ป้องกันไว้ ซึ่งก่อให้เกิดความขบขัน

เทคนิคการตัดต่อภาพยนตร์อีกประการหนึ่ง คือการตัดต่อเพื่อใช้ภาพในการสื่อความหมายดังจะเห็นได้จากภาพยนตร์เรื่อง "กลิ่นสีและกาบั้ง" ฉากที่ผูกเกี่ยวกับอาจารย์โดยที่ผูกไม่เห็นด้วยกับระบบการเรียนการสอนแบบเก่า ในขณะที่อาจารย์ย้ำให้เห็นถึงความสำคัญของหลักเกณฑ์พื้นฐาน เมื่ออาจารย์เดินออกจากห้องไปจะตัดภาพเป็นภาพรูปปั้นของศาสตราจารย์ศิลป์ ซึ่งจะช่วยย้ำให้เห็นถึงความสำคัญและหลักเกณฑ์พื้นฐานในการเรียน

จากภาพยนตร์เรื่อง "กลิ่นสี 2 ตอน จีบสาวจีจี" ก่อนที่จะตัดภาพไปเป็นภาพการเรียนวิชาคอนเซปชวลอาร์ต ได้ตัดภาพเป็นภาพปานกลาง รูปปั้นอาจารย์ศิลป์ ซึ่งจะสื่อความหมายโดยเน้นถึงคุณค่าของงานศิลปะ

จากภาพยนตร์เรื่อง "กลิ่นสีและกาวแป้ง" การใช้ดอกไม้เป็นตัวแทนของความรัก ในฉากที่พัฒนาดอกกุหลาบจะไปให้คนที่เขารัก แต่แอบได้ยินผู้หญิงที่เขารักว่าเขา พุฒิสैयाจมาก กล้อง Close up ดอกกุหลาบในมือที่เขาทิ้งลงพื้น และตัดภาพมาที่ซาลี่ซึ่งถือช่อดอกไม้รอคนรัก แต่คนรักไม่มา ซึ่งเป็นการสื่อความหมายเกี่ยวกับความรักที่ไม่สมหวังของคนสองคนได้อย่างลงตัว

การใช้มุมกล้อง

การใช้มุมกล้องของภาพยนตร์ไทยยอดเยี่ยมประเภทวัยรุ่น ส่วนใหญ่จะเป็นมุมกล้องแบบอ็อบเจกทิฟ (Objective angle) เพื่อให้ผู้ชมเป็นผู้สังเกตเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวละครในเรื่อง นอกจากนี้ภาพยนตร์ยังใช้มุมกล้องแบบซับเจกทิฟ (Subjective angle) ประกอบในภาพยนตร์แต่ละเรื่องด้วยซึ่งส่วนใหญ่จะใช้มุมกล้องแบบนี้ในลักษณะของภาพแทนสายตาของตัวละครคนใดคนหนึ่ง เช่นในภาพยนตร์เรื่อง "พริกขี้หนูกับหมูแฮม" ใช้ภาพแทนสายตา พิมมองผ่านรุกฤฎาในฉากที่พิมพ์แอบมองจนเมื่อแพทมาบอกจนว่าจะแต่งงาน

สำหรับมุมกล้องที่ใช้เพื่อสื่อความหมายในภาพยนตร์ไทยยอดเยี่ยมประเภทวัยรุ่นนั้น ภาพยนตร์จะใช้ภาพมุมสูงเมื่อต้องการสื่อความหมายถึงความรู้สึกต่ำต้อย สลดหดหู่ ความเศร้า และความเหงาอ้างว้างโดดเดี่ยวของตัวละคร ดังจะเห็นได้จากภาพยนตร์เรื่อง "หวานมันส์...ฉันคือเธอ" ฉากที่ติดกับนับเดือนสลบร่างกันเมื่อนับเดือนในร่างของต้อนกลับมาบ้าน เธอเสียใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น กล้องจับภาพมุมสูงซึ่งจะช่วยให้เห็นถึงความหดหู่ของตัวละคร

จากภาพยนตร์เรื่อง "หวานมันส์...นั่นคือเธอ ตอนที่ยังเหลือ" ฉากที่ต้องพยายามหาทางที่จะปรับความเข้าใจกับนับเดือน เขาส่งจดหมายไปขอคืนดีกับนับเดือน แต่เมื่อเขาเปิดซองจะอ่านคำตอบจากนับเดือน เขาก็ต้องผิดหวัง เพราะนับเดือนได้ฉีกจดหมายของเขาส่งคืนมา ดื้อนเสียใจมาก กล้องจับภาพมุมสูง ซึ่งสะท้อนให้เห็นความผิดหวังของเขาอย่างชัดเจน

จากภาพยนตร์เรื่อง "รักแรกอุ้ม" ภาพเคลื่อนไหวตัดจากภาพปานกลางที่หน้าต่างเห็นอะตอมนิ่งพิมพ์ติดอยู่ กล้องเคลื่อนขึ้นช้า ๆ จนเป็นห่าง เสียงอะตอมยังคงต่อเนื่องเพื่อเล่าเรื่องราวในอดีตของเธอให้ลูกฟัง กล้องเคลื่อนจนเป็นห่างมากแล้วเพดมืด ซึ่งจะช่วยเน้นถึงความรู้สึกอ้างว้างโดดเดี่ยวของเธอ

ในภาพยนตร์เรื่อง "พริกชี้หนูกับหมูแฮม" ใช้ภาพมุมสูงแทนสายตาคิมมองลงมาข้างล่าง ในฉากที่คิมหลบแพ้ทออกไปที่หน้าต่างและฉากที่คิมคิดจะฆ่าตัวตาย และใช้ภาพแบบ BIRD EYE VIEW ในฉากที่แสดงให้เห็นความกว้างใหญ่ของเมืองซานฟรานซิสโก และใช้ภาพลักษณะนี้อีกในฉากที่คิมเดินทางจากจอนไบเวย์อร์ค กล้องจับภาพ BIRD EYE VIEW รถที่วิ่งผ่านสะพานโกลเดนเกต ซึ่งสื่อถึงการพลัดพรากจากกัน

นอกจากนี้ภาพยนตร์ยังใช้ภาพมุมต่ำ เมื่อต้องการเน้นถึงความรู้สึกยิ่งใหญ่ การให้สำคัญต่อสิ่งที่กล้องจับภาพ ดังจะเห็นได้จากภาพยนตร์เรื่อง "ลลุ่ย" ฉากที่บ็องกับโด้งเดินออกจากประตูบ้านเพื่อไปสมัครงานกล้องจับภาพมุมต่ำพร้อมทั้งใช้ดนตรีประกอบที่ทำให้ความรู้สึกยิ่งใหญ่ เพื่อเน้นให้เห็นถึงความสำคัญของบ็องและโด้ง

จากภาพยนตร์เรื่อง "กลิ่นสีและกาวแป้ง" ฉากที่ซาส์โดนเพื่อน ๆ แกล้ง โดยปลอมจดหมายมาหลอกซาส์ให้คอยคนรัก กล้องจับภาพที่ซาส์กำลัง อ่านจดหมายแล้ว tilt up ไปที่เพื่อน ๆ ซึ่งยืนอยู่บนระเบียงตึก เพื่อสื่อความหมายว่าเพื่อน ๆ ของซาส์เป็นฝ่ายที่อยู่เหนือกว่าซาส์ เพราะแกล้งซาส์สำเร็จ

ในภาพยนตร์เรื่อง "พริกขี้หนูกับหมูแฮม" ใช้ภาพมุมต่ำแทนสายตาพึมพมองตึกต่าง ๆ ในเมืองซานฟรานซิสโก เพื่อแสดงถึงความใหญ่โตของอาคารบ้านเรือน

นอกจากนี้ภาพยนตร์ยังใช้การดอลลี่กล้อง เช่น ในภาพยนตร์เรื่อง "พริกขี้หนูกับหมูแฮม" ใช้การดอลลี่กล้องผ่านพึมพม่า ๆ และตัดภาพไปดอลลี่กล้องผ่านจอเพื่อเน้นอารมณ์ความรู้สึกของทั้งสองคนที่ผิดหวังจากความรัก

นอกจากนี้ภาพยนตร์ยังใช้เลนส์มุมกว้างเพื่อสื่อถึงอะไรที่ผิดไปจากปกติ สภาพที่ไม่น่าไว้วางใจ เช่น ในภาพยนตร์เรื่อง "พริกขี้หนูกับหมูแฮม" ฉากที่ป้ายของพึมพมาดูความเป็นอยู่ของพึม ซึ่งใช้ภาพแทนสายตาพึมพมองไปที่ช่องมองของประตูเห็นภาพ close up ใบหน้าป้ายของเธอโดยใช้เลนส์มุมกว้าง และในฉากที่พึมปิดประตูกระทกหน้าคนร้ายในฉากที่เธอหนี คนร้ายโดยตัดภาพไปเป็นภาพ close up ใบหน้าคนร้ายที่โดนประตูกระทกโดยใช้เลนส์มุมกว้าง ซึ่งเป็นภาพใบหน้าที่บิดเบี้ยวเป็นต้น

ดนตรีและ เพลงประกอบ

ดนตรีและ เพลงประกอบของภาพยนตร์ไทยยอดเยี่ยม ประเภทวัยรุ่น จะเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยเสริมอารมณ์ของภาพยนตร์ให้สมบูรณ์ขึ้น ภาพยนตร์ได้ใช้ดนตรีประกอบเพื่อเข้าถึงลักษณะของตัวละครให้เด่นชัด เช่น ในภาพยนตร์เรื่อง "กลิ่นสีและกาวแป้ง" ใช้ดนตรีประกอบแบบอินดี้เป็นตัวแทนบุคลิก

ลักษณะของญาติซึ่งเป็นคนสมณะ และหลงใหลในปรัชญาเมธีของอินเดีย
ตั้งนั้นในฉากที่เขาแสดงจะมีดนตรีแบบอินเดียประกอบเสมอ และในภาพยนตร์
เรื่อง "กลิ่นสี 2 ตอน จีบสาวจีจี๊ะ" ขณะที่ภาพยนตร์แสดงให้เห็นถึงการรับ
น้องาหม่มของคณะต่าง ๆ เมื่อมาถึงคณะจิตรกรรม ญาติจะเป็นผู้พรมน้ำมนต์
าหม่ม น้อง ดนตรีในช่วงนี้ก็ยังคงเป็นดนตรีประกอบแบบอินเดีย ซึ่งเป็นสัญลักษณ์
ประจำตัวของญาติ ส่วนาบซึ่งเป็นตัวละครที่ยึดมั่นในความเป็นคนอิสานมาก
ภาพยนตร์ก็ใช้ดนตรีพื้นบ้านอิสานโดยาใช้เสียงแคนเป็นดนตรีประกอบในฉาก
ที่มีเขาแสดงเสมอ การที่าใช้ตัวละครมีเสียงดนตรีประกอบเฉพาะตัวเช่นนี้ช่วย
เพิ่มสีสันและสามารถบ่งบอกถึงภูมิหลังของตัวละครแต่ละคนได้ดี

นอกจากนี้ดนตรีประกอบจะช่วยเสริมอารมณ์ของภาพยนตร์ให้
สมบูรณ์ขึ้น โดยาใช้ท่วงทำนองสนุกสนานในฉากที่ชาส์ถูกเพื่อนหลอกาให้ไป
รอคนรัก แต่เมื่อเขาไม่พบคนรักชาส์ผิดหวังและเสียใจมาก ดนตรีประกอบ
จะาให้ความรู้สึกเศร้าาจรโดยจะาใช้ภาพปานกลางของชาส์กำลัง เค็ดกลีบ
กุหลาบทิ้ง

ฉากที่ชาส์ถูกหลอกาให้มารอคคนรักถึงสองวันนั้น เมื่อชาส์เริ่มมายืน
รอที่ประตู ดนตรีประกอบจะาใช้ทำนองเดียวกันกับครั้งแรกที่เขามารอ

ฉากที่าบแก๊งประสมโดยนาข้าวต้มผัดมาล่าสี่ดินเหนียวนั้น
ดนตรีประกอบจะาให้ความรู้สึกถึงความมีเสน่ห์เหลื่อมแอบแฝงอยู่ลักษณะเดียวกัน
กับดนตรีประกอบในภาพยนตร์การ์ตูน และภาพยนตร์ได้ใช้ดนตรีประกอบลักษณะ
นี้อีก ในฉากที่บ๊อจะไปจีบผู้หญิงแล้วาใช้เคาน์เตอร์เพนทาแทนยาระงับกลิ่นตัว
เขารู้สึกร้อนขึ้นมาจึงวิ่งไปพร้อมทั้งขยับแขนไปด้วย ซึ่งดนตรีประกอบก็จะาใช้
ท่วงทำนองสนุกสนาน

ฉากที่บ๊อกับรอนเดินคุยกันที่ชายหาดจะาใช้ดนตรีประกอบที่มีลักษณะ
สดาสร่าเริง

นอกจากนี้เพลงประกอบจะช่วยให้เสริมถึงความสำคัญของศิลปะ
 ในฉากที่นักศึกษาภาควิชาศิลปะหุ่นนิ่ง โดยจะใช้ภาพใกล้ที่หุ่นนิ่งแล้วค่อย ๆ
 ZOOM OUT จนเห็นบิรมภาควิชาศิลปะ หุ่นนิ่งกลิ้งจะแพนไปเรื่อย ๆ เพื่อ
 แสดงถึงการวาดรูปของเพื่อน ๆ แต่ละคน โดยจะใช้เพลงประกอบเพื่อ
 แสดงให้เห็นชีวิตของนักศึกษาเหล่านั้นว่า

"มามาเรามาเริ่มเรื่อง	มามาเรามาบันทึก
มามาเรามาเริ่มเรื่อง	เรื่องเริ่มขึ้นสสาราญ
ยามเรียนเราเรียนเพราะรัก	เราฝึกหนักเพื่อชานาญ
ยามพักเราแสนสนุก	เราเป็นสุขจากผลของงาน
ศิลปะแสนบริสุทธิ์	ผูกผ่องดั่งแสงจันทร์
ปราศไผและไร้ฝ้า	ดั่งจันทร์คราไรหมอกควัน
ศิลปะนิยน์เพื่ออะไร	นิยน์จงจำนคงไว้
แต่ศิลปะนิยน์ภาควิชาในใจ	ที่ได้สร้างเพื่อมนุษยธรรม
คู่ชีวิยแก้บ้านใด	ศิลปะก็เลิศไฉไล
กลิ้งสีและกาวแป้ง	คุดังแรงส่งเสริมใจ
มนุษย์เราหากรักศิลป์	สิ่งซึ่งงามวิไล
มวลมนุษย์คงสดชื่น	เรื่องเริ่มตีไวลส์
มามาเรามาเริ่มเรื่อง	มามาเรามาบันทึก
มามาเรามาเริ่มเรื่อง	เรื่องเริ่มขึ้นสสาราญ

เพลงประกอบในภาพยนตร์เรื่องนี้จะแสดงให้เห็นถึงลักษณะการเรียน
 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร เช่นเดียวกับภาพยนตร์เรื่อง "กลิ้งสี 2
 ตอน จีบสาวจีจี๊" ซึ่งเปิดเรื่องด้วยการรับน้องใหม่ของมหาวิทยาลัยศิลปากร
 โดยใช้เพลงประกอบที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย และความ
 สัมพันธ์ระหว่างรุ่นพี่กับรุ่นน้อง โดยมีเนื้อเพลงว่า

เป็นจริงรึไร	ฝันไปรีเปล่า
คงตั้งฟ้าพร่างพราว	สกาวาสคาส
สมจริงสมใจ	สมดังฝันแผ่
ดวงจิตผูกพันธ์	ตราบจนวันนี้
เราอยากเรียน	พากเพียรไม่เคยท้อ
เราแผ่รออ	ยากเย็นไม่ยอมแพ้
ถึงวันขึ้นชมสมใจน้องใหม่	คำคำนี้ขึ้นใจหาใดเปรียบเปรย
พบกันในวันสำคัญเหลือเอ๋ย	ยากจะเผยวาทาคำเปรียบบาน
ซึ่งในวโรกาสให้กับน้อง	จงตั้งใจเร่งหาความรู้
ดูจงดูและจงจดจำไว้	
น้องที่หลังไป	ของจงว่ากล่าว
หากว่าน้องโง่เขลา	ขอให้ตักเตือน
พี่เอ๋ยที่เป็นเหมือนพี่และเพื่อน	อย่าได้เฉยแชเหมือนไม่ยดี
น้องคงเศร้าใจหากเป็นเช่นนี้	
คงจะดีหากพี่ได้หยอกเย้า	ใจไม่เบาไม่เคยคิดเคืองแค้น
ใจตอบแทนมอบใจให้เป็นน้อง	และจะครองซึ่งความเคารพไว้ตลอดไป

ฉากที่บีมแอบถ่ายรูบเอนก ฝุ่น และมะสังข์ทาสีศาลพระภูมิ คนตรีประกอบจะใช้ท่วงทำนองสนุกสนานร่าเริง และเมื่อทาสีเสร็จจะใช้ภาพกลัพื้นฐานของศาลพระภูมิที่พวกเขาได้ตั้งใจเขียนลายอย่างสวยงาม และจะ TILT ขึ้นจนเห็นศาลพระภูมิทั้งองค์ ซึ่งช่วงนี้จะใช้ดนตรีประกอบทำนองของเพลงกลั่นสีและกาวแป้ง ซึ่งเป็นเพลงหลักของเรื่อง และได้ใช้ทำนองนี้อีกในฉากที่ฝุ่น เอนก และมะสังข์กำลังวาดรูปเพื่อหารายได้พิเศษ และในฉากที่นักศึกษาไปวาดรูปที่ชายทะเล ฉากที่จะนำเข้าสู่การสอนวิชาคอนเซปชวลอาร์ต โดยตัดภาพที่รูปปั้นอาจารย์ศิลป์ แล้วจึงตัดภาพมาที่อาจารย์ซึ่งกำลังสอนนักศึกษา ก็ใช้ดนตรีประกอบ ซึ่งเป็นเพลงหลักของเรื่องอีกครั้ง

ดนตรีประกอบฉากสุดท้ายของเรื่อง ที่เพื่อน ๆ ไปส่งชานูที่สนามบิน จะใช้ดนตรีที่มีท่วงทำนองสนุกสนาน และตัดภาพไปเป็นภาพชานูบนเครื่องบินเมื่อเครื่องบินประกาศว่าจะบินผ่านอินเดียน จะตัดภาพไปที่ภูเขากาลัง เดินทางไปแสวงหาสังฆกรรมทางเรือโดยใช้เพลงประกอบว่า

"ลุยดินแดนกว้างไกล	มุ่งไปตามทางก้าวเดิน
มันน่าใจหาย ภูเขาไม่หวั่นไหว	ยิ่งใหญ่เหนือใครคือตัวเราเอง
ผองภัยใด ๆ ไม่เกรง	เร่งลุยฝ่าฟัน"

ดนตรีและเพลงประกอบของภาพยนตร์เรื่องนี้จะช่วยเน้นอารมณ์ต่าง ๆ ของตัวละคร และแต่ละฉากให้สมบูรณ์ขึ้นไม่ว่าจะเป็นความสุขหรือความเศร้า

ภาพยนตร์เรื่อง "รักแรกอุ้ม" ใช้ดนตรีประกอบเพื่อเพิ่มสีสันและอารมณ์ให้กับภาพยนตร์ เช่น ฉากที่อะตอมแต่งตัวจะไปทำงานดนตรีประกอบจะใช้ท่วงทำนองคึกคักกระฉับกระฉ่าง ประกอบกับภาพใกล้ที่ตัดสลับอย่างรวดเร็วระหว่างการเตรียมอาหารเข้าของแม่กับการแต่งตัวของอะตอม ซึ่งจะสะท้อนให้เห็นความเร่งรีบได้อย่างดี

ฉากที่อะตอมพบกับนนท์ครั้งแรก และเมื่อเธอได้ไปเที่ยวกับนนท์ ดนตรีประกอบก็จะแสดงถึงความสุขสดชื่น และจะมีเพลงประกอบว่า

"รักเกิดกับคนทุกคนไม่ว่าใคร
 แกร่รักดังดอกไม้แย้มบานในดวงใจ
 รักจะอ่อนจะหวานจะสร้างจะสรรค์
 จะสร้างความฝันให้กันและกัน..."

ในฉากที่เต๋ยรู้ว่าอะตอมมีคนอื่นแล้วทะเลาะกับอะตอม อะตอมเสียใจ
ทรุดตัวลงนั่งอย่างหมดแรง ภาพจะเป็นภาพปกเลเห็นอะตอมนั่งอยู่ตามลำพังในห้อง
ดนตรีประกอบจะให้ความรู้สึกโดดเดี่ยว แล้วเพดภาพมีคเพื่อเปลี่ยนซีควเอนซ์ไป
เป็นอะตอมมาปรึกษากับนนท์ โดยใช้เสียงออฟซันบรรยายว่า "น้องเต๋ยอายหนู
ของแม่ ลูกรู้มัยว่านอกจากพ่อของหนูจะเป็นคนที่อบอุ่นแล้ว เขายังเป็นที่ปรึกษา
ที่แสนดีพร้อมที่จะ เข้าอกเข้าใจแม่อย่างที่ไม่เคยพบใครแบบนี้มาก่อนเลย...
เพราะอย่างนี้ละมังแม่ถึงได้ตัดสินใจแต่งงานกับพ่อของหนู..." ซึ่งดนตรี
ในช่วงนี้จะใช้ท่วงทำนองที่ให้ความรู้สึกสดใสรุ่งเรือง

ในฉากที่อะตอมและนนท์ช่วยกันจัดบ้าน ดนตรีจะใช้ท่วงทำนองคึกคัก
สนุกสนาน ประกอบกับภาพซึ่งถ่ายทำแบบ ANIMATION พร้อมทั้งใช้เพลง
ประกอบว่า

"เธอกับฉันและวันคืนใหม่	วันที่ใจมีกันและกัน
มือเกาะกุมกันไว้ไม่หวั่น	บนเส้นทางแห่งความหมาย
เธอกับฉันและความเข้าใจ	สานสายใยด้วยความสวยงาม
ทางที่เราจะก้าวเดินไป	ใช้ชีวิตร่วมกัน
สานความรักล่วงมาถึงวันคืนใหม่	สานต่อความฝันสวยงาม
แม้คืนวันจะ เปลี่ยนหมุนเวียนผ่านไป	เรามีเราเก็บไว้ใจเสมอ
เธอมีฉันคอยรักเอาไว้	ฉันมีเธอห่วงใย
เธอกับฉันและวันคืนใหม่	วันที่เรามีใจให้กัน
มือเกาะกุมกันไว้ไม่หวั่น	เรามีกันและกัน"

ดนตรีประกอบได้ช่วยให้ความรู้สึกซาบซึ้งในฉากที่อะตอมและนนท์
ไปคุลุกที่ห้องกระจก และในฉากที่อะตอมโหมเมือรู้ว่านนท์ไปมีผู้หญิงอื่น เธอ
รีบไปค้นหารูปของนางแบบคนนั้น ดนตรีประกอบในฉากนี้จะใช้จังหวะเร้าใจ
ไปตลอดจนกระทั่งอะตอมขับรถออกไป เมื่ออะตอมตามไปอาละวาดนนท์ที่
สตูดิโอแล้วภาพจะเป็นภาพมุมสูงที่อะตอมยืนอยู่ กล้องค่อย ๆ ชูมออกจนเป็น

ห่าง เห็นความซุลงมุ่นุ่นวายพร้อมกันกับใช้เสียงออสซึนว่า "และด้วยอารมณ์
เพียงวูบเดียว วันนั้นก็เป็นวันสุดท้ายของเรา จบกันที่ชีวิตคู่ของพ่อกับแม่..."
ซึ่งดนตรีประกอบจะใช้ท่วงทำนองช้า ๆ ช่วยย้ำความเศร้าเสีงาของอะตอม

สำหรับภาพยนตร์เรื่อง "บุญชูผู้น่ารัก" และ "บุญชู 2 นื่องานหม" ดนตรีและเพลงประกอบจะออกเินแนวคันทรีเบา ๆ และจะช่วยเสริมอารมณ์ของภาพยนตร์ให้สมบูรณ์ เพลงที่ใช้ประกอบในภาพยนตร์มีลักษณะเด่นคือ เพลงจะทำหน้าที่สื่อถึงความคิดและอารมณ์ความรู้สึกต่าง ๆ ของบุญชูที่ต้องการจะระบายออกมา ตลอดจนมีส่วนในการดำเนินเรื่องด้วยเพลงประกอบเป็นถ้อยคำง่าย ๆ และส่วนใหญ่มักจะใช้ทำนองเพลงเดียวกันตลอดเรื่อง แต่จะใส่เนื้อร้องให้เหมาะสมกันไปในแต่ละฉาก สาเนียงร้องเพลงในช่วงที่แทนความรู้สึกของบุญชูนั้นจะใช้เสียงร้องเหนือ ๆ เช่น ฉากที่บุญชูจะไปกรุงเทพฯ เพลงสื่อให้ผู้ชมได้ทราบถึงความคิดของบุญชู โดยมีเนื้อร้องว่า "ฉันจะเป็นยังงั้บ่างหนอ..." และเนื้อร้องของเพลงก็จะย้ำถึงคำสอนของแม่บุญล้อมที่เตือนบุญชูมาให้ยั้งกับเรื่องผู้หญิง ให้ตั้งใจเรียนเพื่อที่จะ "กลับไปเป็นคนสำคัญให้มันลั่นสนั่นบาง" เมื่อบุญชูกับบัวลอยมาถึงท่ารถที่กรุงเทพฯ บุญชูรอบุญชูช่วยด้วยความกระวนกระวาย เพลงประกอบก็จะแสดงความรู้สึกของบุญชูว่า "พี่มันจะมาไหมหนอ..." ฉากที่บุญชูช่วยสอนบุญชูเรื่องการใช้ชีวิตในกรุงเทพฯ เพลงจะเสริมว่า "อย่าทำอายเขาอะไรว้ย เขาจะเขี่ยหยันขันขาม..." ฉากที่บุญชูพบกับโรมลีครั้งแรก บุญชูตะลึงมองโรมลี เพลงประกอบจะแสดงถึงความรู้สึกของบุญชูว่า "เป็นอะไรไปเธอเขินไปเลยเธอ... ลืมเลยที่แม่เตือนไว้ สวยจริง ๆ จังเลย ไข่ไหมหวานคูตี คูตีไข่ไหม..." ฉากในห้องเรียนกวดวิชา บุญชูหันไปแอบมองโรมลีบ่อย ๆ เพลงประกอบช่วงนี้จะใช้เพื่อเสริมอารมณ์ให้กับเนื้อเรื่องว่า "รัก ๆ เรียน ๆ..." เมื่อบุญชูหันไปมองโรมลีอีกที จะตัดภาพไปเป็นภาพแม่บุญล้อมแทนภาพโรมลี ซึ่งเนื้อเพลงช่วงนี้จะเป็นการย้ำคำที่แม่บุญล้อมเตือนบุญชู ก่อนที่บุญชูจะมาเรียนว่า "ระวังหน้าตาจะเซ็ดหัวเข้า" ฉากที่บุญชูมาตักรอโรมลีที่ทำน้ำ เพลงจะแทนความรู้สึกของบุญชูว่า "...รอไปก็แล้วกัน..."

ฉากที่บุณชูโดนลอบก๊อให้ตัดเค็กในงานวันเกิดโม่ลี เพลงประกอบจะเข้าเพื่อ
บรรยายเรื่องราว "...ตายชิบุณชู ไม่รู้จริง ๆ เลยเธอ เขาชวนให้
ท้าวพะเพอะ..." บุณชูเสียใจมากที่เป็นต้นเหตุทำเรื่องเดือดร้อนให้โม่ลี
เขานั่งคิดถึงความหลังที่ทำน้ำ เพลงประกอบจะแสดงความรู้สึกคับแค้นใจ
ของบุณชูว่า "คนานเมือง คนานเมือง ความรุ่งเรืองมีอะไร ท้าท้าม
ท้าไปท้าม คนด้วยกันกัดคนด้วยกัน ท้าแล้วมันได้ดีรีง บอกกันหน่อยได้ไหม
เป็นอยู่รีคน"

เมื่อบุณชูผิดหวังสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้ และโม่ลีขึ้นรถไปกับ
คนรักเก่า เพลงที่ได้สะท้อนความรู้สึกของบุณชูอีกครั้งว่า "กาลเวลา
กาลเวลา ให้ความเข้าใจ ให้ความโง่ ๆ ให้ความที่เรารักดังดวงใจ ที่กำลัง
สลายกลายเป็นอดีต..."

ฉากสุดท้ายที่บุณชูตัดสินใจกลับสู่พรหม หลังจากที่เขาผิดหวังไป
หมดทุกอย่าง เพลงประกอบจะมีท่วงทำนองช้า แสดงความรู้สึกของบุณชูว่า
"สิ่งที่เคยหวังไว้สูญไปหมดแล้ว" แต่เมื่อโม่ลีตามบุณชูมา เพลงจะมีท่วง
ทำนองเร็วขึ้น และเนื้อร้องก็ได้ให้ความหวังกับบุณชู และเป็นกรบอก
ว่าบุณชูจะยังคงมีกำลังใจที่จะสู้ต่อไป "แต่มีความหมายนิด ๆ ให้ความเป็นบทเรียน
พอเก็บไว้ให้คิด นี่คือทางของชีวิต โลกมีสองทางสว่างและมีมืด จะชีวิต
จะอยู่ให้มันได้รู้กันไป จะหาสูตรใหม่ให้มันสดใสกว่าเก่า"

ในภาพยนตร์เรื่อง "บุณชู 2 น้องใหม่" ฉากที่บุณชูและเพื่อน ๆ
ช่วยกันหาทุนให้ชมรมค่ายอาสาพัฒนาของโม่ลี เข้าเพลงประกอบซึ่งมีท่วง
ทำนองสนุกสนาน โดยมีเนื้อเพลงว่า

"รับรู้กันเมื่อเย็นร้อน

คิดถึงตอนลับสน

โหยหาใครสักคน

ก็คือเพื่อน

หนาหนไปไม่มีเหงา

นั่นเพราะเราเปรียบเสมือน

คล้าย ๆ เงามอส้มเลื่อน เป็นพี่น้อง
 ไม้เคยหนีหายทิ้งให้ เป็นกังวลเนิ่นนาน
 ไม้เคยหวานแล้วขมข้างในจริงใจทุกห้อง
 ดูแลกันและทุ่มเท จะ เวลาใดไม่ของ
 ดีร้ายชิมซาบมอม ก็รู้กัน
 แม้ว่าวันจะ เลยพัน ค้นหาคนละ ความฝัน
 ยี่มาหัววันที่ เจอกัน ล้นท์เพื่อน"

ซึ่งในช่วงนี้จะตัดภาพไปที่เทคนิคการหาสปอนเซอร์ของเพื่อน ๆ แต่ละคน และ เพลงประกอบนี้ได้นำมาใช้อีกในฉากที่บุญมากถูกจับเนื่องจากขโมยเงินของชมรมค่ายอาสาพัฒนา บุญชูรู้สึกสงสารและเห็นใจบุญมากจึงซื้ออาหารมาให้บุญมาและครอบครัวของบุญมาที่ห้องขัง และก็พบกับโมลีซึ่งก็ซื้ออาหารมาให้บุญมาเช่นเดียวกับบุญชู

ฉากที่โมลีมาขอบคุณบุญชูที่เขาช่วยหาทุน บุญชูดีใจมาก เพลงประกอบจะแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกของบุญชูว่า

"หัวใจเบิกบานหวานไปหมดเลย หัวใจไม่เคยพบมาก่อนเลย
 หัวใจเจ้าเอยรักเต็มล้นเลย นี้ไงคือความรัก
 รักมาจากใจ รักไปแห่งไหน รักไปสู่อใจ
 รักมีให้ใคร รักมีให้ใจ ให้เธอผู้เป็นที่รัก"

ภาพในฉากนี้จะ เป็นภาพบุญชูเดินยิ้มไปบนสะพานสาธกัมลง เก็บดอกกุหลาบที่หล่นอยู่ตามทาง แล้วคืนดอกกุหลาบให้คนขายดอกไม้ที่ท่ากุหลาบหล่นไว้

ฉากที่บุษชูเอาดอกไม้ไปให้โมลีในวันแห่งความรักและโมลีรับไว้เพียงเพื่อมิตรภาพ บุษชูเสียใจมาก เพลงประกอบจะแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกของบุษชูว่า

"อย่างนี้นะหรือที่คือความร้าวราน
 ทรกรม ทรมาร ก็ปานนั้น
 ความทรงจำฝังใจไปเป็นเพียงแต่ความฝัน
 เก็บไว้ซึ่งใจสิ้น ตื่นตันเพียงผู้เดียว"

ฉากนี้จะเป็นภาพบุษชูช่วยคนเข็นรถ และเมื่อบุษชูเข็นรถประจำทางและได้พบเพื่อนใหม่ทีนั้น จากนั้นจะใช้ดนตรีประกอบคลอไปเรื่อย ๆ โดยตัดสลับภาพความสัมพันธ์ระหว่างบุษชูกับเพื่อนใหม่ด้วยกัน และความสัมพันธ์ระหว่างโมลีกับโอรานั่งอ่านหนังสือด้วยกัน โดยใช้เพลงประกอบบรรยายความรู้สึกของบุษชูว่า

"เรียนรักจากนี้ให้มีเพียงสัมพันธ์
 จะเป็นเพียงเพื่อนกันตลอดไป
 เปลี่ยนเป็นความหวังดีมิตรไมตรียั่งยืนไว้
 เท่านั้นฉันพอจะอยู่เคียงใกล้เธอ"

ฉากที่บุษชูจะกลับบ้านเนื่องจากสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้ และเพื่อน ๆ มาส่งที่ท่ารถ เพลงประกอบจะสะท้อนความรู้สึกของบุษชูว่า

"กาลเวลาทำอะไร	ให้ความเข้าใจให้โลกาใหม่ ๆ
ให้ความหวังมาเป็นกำลังใจ	ให้ความเสียใจเป็นแรงพลัง
ทำยังไงก็เป็นคน	ทนชทนไปเพลิน ๆ
คูชคูครจะเมิน	เดินชเดินายรีรอ

กลืนน้ำตาไหลลงหัวใจ
โลกมันก็อย่างนี้

เป็นผู้ชายต้องใจแข็งพอ
ไม่แบกไหนเลย"

ฉากที่บุญชูและแม่กลับมาถึงบ้านที่สุพรรณ บุญชู เสียใจ เดินคิดอะไร
คนเดียวไปเรื่อย ๆ เพลงประกอบในฉากนี้เหมือนจะเป็นเพื่อนปลอบใจบุญชู
ว่า

"เชื่อในคำพระไหม	ว่าทำสิ่งใดจะได้รับนั้น ๆ
โลกในความเพื่อฝัน	ถ้าไปติดมันจะยุ่งเหยิงเหลือร้อน
ความหวังสุดโง่ง	ก็ปลงอย่าหลงหยุดก่อน
ต้องรู้จักอ่อนของตนอย่าเสียเวลา	
อยากจะเป็นคนดีใช่ไหม	หากตัวเราจำเป็นต้องไหว
ถ้าทำดีต้องได้ดี	ไม่มีวันจะเสียใจฟรี ๆ
ต้องใจเย็นไว้	เดี่ยวเดียวดีเอง"

นอกจากนี้ เพลงประกอบยังทำหน้าที่คล้ายเป็นบุคคลที่สามที่เฝ้า
มองบุญชู เช่น ภาพยนตร์เรื่อง "บุญชูผู้น่ารัก" ในฉากที่บุญชูท่องหนังสือ
เตรียมสอบ เพลงจะย้ำเตือนบุญชูว่า "หวังจะมีอนาคตไหม หวังจะเอาดี
ทางนี้ไหม ตั้งใจดูหนังสือซิ" และในภาพยนตร์เรื่อง "บุญชู 2 น้องใหม่"
ฉากที่บุญชูมาขอทำงานที่ห้องสมุดกับมหาแจ่ม เพลงประกอบจะทำหน้าที่
คล้ายกับคนที่คอยเตือนบุญชูว่า

"ตั้งใจอีกครึ่งนะ	แล้วคงไม่เลยละถูกเขี่ยซ้ำซ้อน
อาจเป็นคราวสมหวัง	ไม่มีให้ลองกันบ่อยครั้งซ้ำซ้อน
ผิดหวังบ่อย ๆ	หัวใจจะถอยห่อเหี่ยว
ต้องฮึดเด็ดเดี่ยว	ให้ดีกว่าครึ่งก่อน ๆ
อยากให้เอาตามหนังสือ	แน่ใจเอาจริง ๆ แล้วหรือ

กลับไปเป็นคนเลี้ยงควาย แม้ตัวเองจะอายุเขานะ บุญชู
นะ จะ คอยดู "

สำหรับดนตรีประกอบก็จะช่วยเสริมอารมณ์ต่าง ๆ ของภาพยนตร์
ให้สมบูรณ์ขึ้น ซึ่งในฉากสนุกสนานก็จะใช้ดนตรีที่มีท่วงทำนองสนุกๆ เร็ว และ
ในฉากเศร้าดนตรีประกอบก็จะใช้ท่วงทำนองช้า เศร้า

ภาพยนตร์เรื่อง "หวานมันส์...ฉันคือเธอ" ใช้ดนตรีประกอบเพื่อ
เสริมอารมณ์ของภาพยนตร์ เช่น ในฉากที่ตัวละครเศร้า ดนตรีประกอบก็จะ
ช่วยเสริมให้มีน้ำหนักเพิ่มขึ้น

เพลงประกอบในภาพยนตร์จะใช้เพื่อช่วยในการดำเนินเรื่อง และ
แสดงความรู้สึกนึกคิดของตัวละครโดยใช้ถ้อยคำง่าย ๆ ในการบรรยาย
ความรู้สึก เช่น เมื่อตอนกลับบ้านแล้วส่องกระจก เพลงก็จะบรรยายความ
รู้สึกของตัวว่า

"เกิดเป็นผู้ชาย แกรมยังรูปหล่อ ฉันก็เป็นต่ออยู่แล้ว
แบบที่ฉันเป็น ฉันก็พอใจ มาดไม่รุ่นวาย สบาย"

เมื่อตอนและนับเดือนต่างก็หมัดหวังในการที่จะกลับคืนร่างกันดังเดิม
ภาพจะตัดสลับระหว่างตอนในร่างของนับเดือน และนับเดือนในร่างของตอน
เพื่อแสดงถึงความเศร้าเสียใจของเขาทั้งสอง โดยเพลงจะช่วยแสดงความรู้สึกนึกคิดว่า

"ไม่เคยนึกเลย คิดเสียจนหน่าย ร้ายเสียยิ่งกว่าวาตไวก
กลับไปนึกดู ไปคิดเท่าไร ไม่เข้าใจว่าฉันคือเธอ
ไม่มีแล้ววัน ที่จะคืนความสัมพันธ์ หนักันและกันเหมือนเก่า
สักวันคงพบเธอ เจอะเจอตัวของเรา เศร้าใจ

ยังจะถึงวัน ฉันก็ยิ่งหวัง ฉันต้องลาจากเธอไป
โลกดงมีดมน ลับลาไกล ไม่เข้าใจว่าฉันคือเธอ"

แต่เมื่อทั้งสองกลับคืนร่างกันได้ ดนตรีประกอบก็จะใช้จังหวะสนุกสนาน
และใช้เนื้อเพลงบรรยายความรู้สึกของตัวละครว่า

"โลกเป็นของเรา แสนจะน่าอยู่ แสนจะน่าอยู่จริงหนา
สุขและเสรี ชีวิตข้างมีค่า ชีวิตข้างมีค่าเสียจริง
เป็นตัวของเรา เป็นตัวของเรา สบายแล้วเราไม่เบื่อ
เป็นตัวของเรา ต่างก็เป็นตัวของเรา โลกก็เป็นของเรามีอะไร
มาเท่าทัน โลกนี้สวยงาม แสนจะน่าอยู่ แสนจะน่าอยู่จริงหนา
สุขและเสรี ชีวิตข้างมีค่า ชีวิตข้างมีค่าเสียจริง"

ดนตรีประกอบในภาพยนตร์เรื่อง "หวานมันส์...ฉันคือเธอ
ตอนที่ยังเหลือ" จะใช้ดนตรีประกอบท่วงทำนองเดียวกับที่ใช้ในภาคแรก
ซึ่งในแต่ละฉากจะแตกต่างกันที่จังหวะ เช่นฉากที่นับเดือนโรธตอน ตอน
เสียใจมาก ดนตรีประกอบจะใช้จังหวะช้า แต่ในฉากที่ฝึก รด. ดนตรี
ประกอบใช้จังหวะเร็ว ส่วนเพลงประกอบนั้นทำนองก็ยังคงเป็นทำนอง
เดียวกับดนตรีประกอบโดยจะใช้เนื้อเพลงสื่อความหมายของเรื่องแตกต่าง
กันไปในแต่ละฉาก เพลงประกอบในฉากแรกจะใช้เพื่อบรรยายเรื่องราว
ที่เกิดขึ้นในภาคแรก ซึ่งทั้งคู่กลับร่างกัน และก่อให้เกิดเป็นความรักความ
เข้าใจกัน เพลงประกอบจะใช้ก็อย่างง่าย ๆ เพื่อสื่อถึงความรู้สึกนึกคิด
ของตัวละครว่า

"รอชีวิตเราแสนจะวุ่นวาย	มีรักและมีหน่ายเสมอ
เริ่มแต่ที่วันฉันได้พบเธอ	หัวใจลอยเหม่อเรื่อยมา
ร่างกายเป็นฉันไปแต่ใจเป็นของเธอ	ต้องเจอการท้าทายหลายอย่าง
มีเราสองคนอยู่บนหนทาง	กลับจะมาแรมร้างห่างไกล

ไอ้ชีวิตเรามีเหงาและมีขึ้น
สิ่งที่ทดแทนแสนจะมีค่า

ฝันไปยามตื่นเลยหนา
เหมือนจะพูดว่า...ฉันรักเธอ"

ฉากที่นับเดือนเข้าฉากติดกับดุ้น ภาพจะเป็นภาพกลับของภาพติดผนัง
ในห้องนอนของดุ้น แล้วกล้องจะ TILT DOWN มาจับภาพที่ใบหน้าผัดหวังของ
ดุ้น จากนั้นจะ DISSOLVE ภาพไปเป็นภาพดุ้นและนับเดือนไปเที่ยวด้วยกัน
โดยใช้เพลงประกอบแสดงความรู้สึกของดุ้นว่า

"พลาดไปแล้วเรา นึกแล้วเศร้าจิต คิดถึงเรื่องเก่าก่อนนั้น
ภาพยังฝังใจ หนจะลืมได้ เหลือจะลืมได้ ซึ่งใจ
เธอก็อายุ ฉันก็อายุ อายุแต่หัวใจเด่นที่
ให้รู้กันทั้งปี ทากันอยู่อย่างเดียว
ให้ดอกไม้แพน แสนโรแมนติค รักจึงทว่าได้ทั้งนั้น
นั่งเรือล่องไป ร้อนก็ไม่หวั่น ฉันยังสุดแสนเสียดาย เรื่องมันเศร้า"

จากนั้นจะตัดภาพไปเป็นภาพกลับใบหน้าของดุ้นที่กำลังเศร้า

ดนตรีประกอบจะใช้แทนความรู้สึกของดุ้นอีกในฉากที่ดุ้นเปิดซอง
จดหมายที่นับเดือนฉีกทิ้ง โดยเนื้อเพลงจะสะท้อนความรู้สึกของเข่าว่า "ยากแท้
หยั่งถึงหนอหัวใจ" ซึ่งภาพในฉากนี้จะเป็นภาพมุมสูง ระยะปานกลางเป็นภาพ
เศษจดหมายค่อย ๆ ปลิวลงมาที่พื้น

ในฉากที่ดุ้นและนับเดือนต่างก็เสียใจนั้น การตัดต่อภาพจะเป็น
การตัดภาพเพื่อแสดงความรู้สึกของคนทั้งสอง โดยใช้ภาพปานกลางที่นับเดือน
ซึ่งกำลังเสียใจ พร้อมกับเพลงประกอบจะช่วยส่งเสริมความรู้สึกของตัวละคร
ว่า "ไม่มีนิยายหรือตำนานเก่า เหลือเพียงความเศร้าอ้างว้าง" โดยที่ภาพ
จะเป็นภาพนับเดือนโยนตุ๊กตาทิ้ง และตัดภาพไปเป็นภาพตาราที่ดุ้นโยนทิ้ง
แล้ว PAN กล้องไปที่ใบหน้าดุ้นซึ่งกำลังเสียใจ เพลงจะบรรยายความรู้สึก

ของต๋อนว่า "หมดความหมายไป ไร้ซึ่งความสุข ทุกข์มาเยือนอย่าหัวใจ เรื่อง
เรียนเราทั้งไป จะหาฉันทจะเป็นเช่นใดกันนั้น" และจะใช้ภาพ flash
forward แทนความคิดคำนึงของต๋อนถึงอนาคตของตนเอง เพลงประกอบ
จะบรรยายความรู้สึกของต๋อนว่า "ต้องโดนเขาว่าเอาบ่นเราไม่เว้นวัน
ใคร ๆ ก็ว่ากันระงม ต้องออกไปหางานหมายดำรงชีพ หรือจะไปถีบสามล้อ
แบกข้าวสารแทนก็แสนจะลำบาก ชีวิตคงทุกข์ยากเหลือทน

เพลงประกอบจะใช้สรุปเรื่องราวทั้งหมดในฉากสุดท้ายที่ต๋อนกลับมา
สอบว่า

"เพื่อนเราต้องมาหาเราจนได้ ไม่เข้าก็ต้องบ้ายเล่าหนา
เพื่อนไม่ทิ้งกัน ชี้กันจนกว่า ชี้กันจนกว่าฟ้าหลาย
เธอต้องมา นึกว่ายังงิเธอต้องมา เธอต้องมาแน่นอน
ก็เป็นความหวานมันส์ผูกพันมาหลายตอน ยังงิเธอก็ต้องมา
พระเอกเขาเข้ามาพบกับนางเอก หนึ่งก็เป็นแจกเช่นนี้
ตางก็รักกันหันมา Happy แล้วก็ Marry กันไป
นิยายหวานมันส์ ก็เป็นตัวของมัน ก็จบลงไปพลันไม่มีต่อ
ขอบคุนในเมตตา อุตส่าห์ดูและเผื่อรอ ขอขอบคุนเอาไว้เลย
โปรดจงโชคดี ขอลาไปก่อน ขอลาไปก่อนตอนนี้
หากบุญหนุนพา ผมจะมาใหม่ ด้วยรักอันยิ่งใหญ่ จากโพร์สตาร์"

สำหรับภาพยนตร์เรื่อง "ฉลุย" ฉากเปิดเรื่องใช้เพลงประกอบ
เพื่อบ่งบอกถึงเรื่องราวที่จะดำเนินต่อไป เนื้อเพลงกล่าวถึงความไม่ผันแปร
ชีวิตและการไปสู่ความไม่ผันแปรว่า

"คงจะ เคยตั้งใจไม่ผัน
อาจจะ คิดถึงวันข้างหน้า
อาจจะ เคยมั่นใจในวันเวลา

อาจะหวังว่าเป็นไปดังตั้งใจ
 คงจะเคยคิดเดาเหตุการณ์
 และอาจะฝันให้เป็นดังเก่า
 อาจะเคยโศกดีแต่ขอให้เรา
 อย่าไปเหมาว่ามันจะเหมือนเช่นเดิม
 วันนั้นที่เคยฝันกันว่าดี
 วันนี้อาจะผิดหวังก็ได้
 แต่ขอให้เราฝันกันต่อไป
 วันไหนสักวันความฝันก็คงจะจริง
 ตัวเราเองต้องยอมผิดหวัง
 เพื่อเป็นทางสร้างความหวังใหม่
 ถ้าหากไม่หวังซ้ำยังหมดกำลังใจ
 อีกเมื่อไรสิ่งที่เคยหวังจะเป็นจริง "

ดนตรีประกอบของภาพยนตร์ เรื่อง "ลุลุย" จะช่วยเน้นอารมณ์ของ
 ภาพยนตร์ในแต่ละช่วงดังจะเห็นได้จากฉากที่ป่องตามล่าโด้ง ใช้ดนตรีประกอบ
 ท่วงทำนองตื่นเต้น เร้าใจ และในฉากที่ป่องกับโด้งออกจากบ้านจะโบสมัดรงาน
 ใช้ดนตรีประกอบที่ทำให้ความรู้สึกยิ่งใหญ่ พร้อมทั้งใช้ลักษณะภาพแบบ slow
 motion และใช้ภาพมุมต่ำ แต่เมื่อภาพยนตร์หักมุมโดยให้ป่องและโด้งเรียก
 รกชายผลไม้ดนตรีประกอบจะเปลี่ยนจากท่วงทำนองที่ทำให้ความรู้สึกยิ่งใหญ่มาเป็น
 ท่วงทำนองสนุกสนานร่าเริง และเนื่องจากภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นภาพยนตร์ที่เน้น
 ความบันเทิงจึงมีฉากที่สนุกสนานอยู่มาก และเมื่อใดที่มีฉากเหล่านี้ก็จะใช้ดนตรี
 ประกอบที่มีท่วงทำนองสนุกสนานเสมอ เช่น ฉาก flash back ที่ป่องกับโด้ง
 ได้รู้จักกันครั้งแรก ฉากที่ป่องกับโด้งช่วยกันล้างจาน ฉากที่ป่องกับโด้งจับตุ๊กตา
 เป็นต้น

แต่เมื่อเป็นฉากเศร้าก็จะใช้ดนตรีประกอบที่มีท่วงทำนองช้า ๆ เศร้า
 เพื่อเสริมอารมณ์ของภาพยนตร์ เช่นฉากที่ป่องขายขนมครกไม่ได้ เป็นต้น

นอกจากนี้จะใช้เพลงประกอบเพื่อแสดงความรู้สึกของบ๊องในฉากที่
เขาหมดกำลังใจที่จะต่อสู้เพื่อความฝันของคนดัง เนื้อเพลงว่า

"เมื่อวันนั้นมันไม่มี	ทุกสิ่งที่เคยฝัน
มันเลยไม่เคยเป็นจริง	ไม่เคยสักครั้ง
ก่อนก็เคยมีความหวัง	แต่แล้วมันผิดหวัง
อีกเมื่อไหร่จะฝันไปเหมือนดังเก่า	ที่เราเคยหวังตั้งใจ
โอดเดี่ยวและคงเดี๋ยวตาย	ถ้ายอมแพ้คงผิดหวัง
อดทนตั้งใจสู้มัน	อีกมันไกลคงเป็นจริง "

แต่เมื่อบ๊องเดินผ่านนักดนตรีตาบอดข้างถนน เพลงประกอบจะบ่งบอก
ถึงความรู้สึกของเขาที่จะกลับมาต่อสู้เพื่อความฝันอีกครั้งว่า

"ถึงลำบากยากจนไม่ยอมแพ้	ถึงจะแก่พิการไม่หวั่นไหว
ต้องไม่ยอมแพ้มัน	อดทนไปเพื่อวันใหม่
ไม่ยอม อ้ายยอมหยุดฝัน "	

ภาพยนตร์ได้ใช้ดนตรีประกอบที่ตื่นเต้นเร้าใจอีกครั้งในฉากที่บ๊อง
ไปตามโด่งที่หัวลาโพง นอกจากนี้ในฉากที่บ๊องและโด่งแสดงคอนเสิร์ตซึ่ง
เพลงที่ใช้ในการแสดงคอนเสิร์ตยังคงมีเนื้อหาแสดงความไม่ฝันว่า

"ทำไมบางคนที่มีความหวังไม่นั่งเฝ้ารออะไร
แต่คนบางคนไม่มีจุดหมาย เอ๊ะไปไม่ยอมตื่นนอน
ทุกคนต้องอดต้องทน ถ้าเงินมันไม่มีใช้มันลำบากลาบหนักหนา
มองดูตัวเองไม่จริงไม่เจ๋งก็เกรงจะไม่ได้ดี
ก็นานเป็นปีจะมีวันไหนได้ดีเป็นที่ของเรา
แม้จนแม้เจ็บก็เอา ถ้าเราจะเดินทางนี้มันก็อยู่ที่เรา
ไม่มีทางเดินทางไหน ที่มันจะได้ตั้งใจ

ต้องไปเชื่อว่าเอาเอง ก็มันเป็นอย่างนั้น
 หากแม้ว่าเราเข้าใจว่ามันต้องเป็นอย่างนั้น
 แต่ถึงจะมีผู้ใดไม่ยอมมาให้เป็น อย่างไร มันคงต้องเป็น
 ก็ปล่อยมันไป มันคงต้องเป็นอย่างนั้น"

จุดเด่นอีกประการหนึ่งของภาพยนตร์เรื่องนี้ซึ่งแตกต่างไปจาก
 ภาพยนตร์เรื่องอื่น ๆ ก็คือการใช้ SOUND EFFECT ประกอบในฉากต่าง ๆ
 ค่อนข้างมากและส่วนใหญ่มักจะใช้ในฉากที่เป็นมุขตลก การใช้ SOUND EFFECT
 จะใช้ในลักษณะเดียวกับการใช้ SOUND EFFECT ประกอบภาพยนตร์การ์ตูน
 ฉากต่าง ๆ ที่ใช้ SOUND EFFECT เช่นฉากที่ป้อมตามล่าโจรแล้วล้มลง
 ฉากยางรถของโจรแตก ฉากป้อมตีศัตรูตีง ฉากโจรตั้งภูเจ้าของร้านอาหาร
 หักเงินเดือนที่เขาทำงานแตก ฉากป้อมตีดาใช้โด่ง ฉากโจรตั้งท่าทำยิงปืนไล่คน
 ที่มาจับตึกตาซึ่งจะใช้ SOUND EFFECT เสียงปืน จะเห็นได้ว่าการใช้
 SOUND EFFECT ประกอบในฉากต่าง ๆ ของภาพยนตร์เหล่านี้จะใช้เพื่อก่อ
 ให้เกิดความเหนือจริงและเพิ่มความขบขันให้กับมุขตลกนั้น ๆ

สำหรับภาพยนตร์เรื่อง "พริกขี้หนูกับหมูแฮม" ดนตรีประกอบส่วน
 ใหญ่จะใช้เพลง THEME เพื่อช่วยเสริมอารมณ์ความรู้สึกของภาพยนตร์ เช่น
 ฉากที่จอนและพิมพ์บ่เที่ยวด้วยกัน และในฉากที่พิมพ์และจอนต่างก็ผิดหวังใน
 ความรัก กล้องดอลลี่ผ่านพิมพ์ซึ่งกำลังเสียใจและตัดภาพไปเป็นกล้องดอลลี่
 ผ่านจอนซึ่งกำลังเสียใจเช่นกันโดยใช้เพลง THEME บรรเลงช้า ๆ นอกจากนี้
 นี้ยังใช้ดนตรีประกอบท่วงทำนองสนุกสนานในฉากที่จอนรีบเก็บของของพิมพ์เพื่อ
 หลบแพ็ด และในฉากที่พิมพ์หลบแพ็ดไปตามห้องต่าง ๆ เมื่อแพ็ดมาหาจอน และ
 ในฉากจบเรื่องพิมพ์ได้กลับมาหาจอนอีกครั้งซึ่งภาพยนตร์ใช้เพลง THEME ของ
 เรื่อง เป็นเพลงประกอบโดยมีเนื้อหว่า

"ตอบใจตัวเองมานาน
 อยากให้เธอลองตรงดู
 ต่างคนมีทางต้องเดิน
 หนึ่งคนยังคงคอยใจ
 อยู่ไกลกันเกินครึ่งฟ้า
 จะโยนยความสัมพันธ์
 ต่อเติมแรงใจเมื่อท้อ
 ต่างคนเติมใจให้กัน

แอบรอคอยเธอก็รู้
 ในความทรงจำเก็บไว้
 อาจมีเวลาต้องไกล
 ยังคงคอยไปอย่างนั้น
 หากยังมีใจคั่นกัน
 จนมาพบกันใกล้ตา
 แบ่งปันนยามทุกข์ตรม...ไม่หวั่น
 เติมใจซึ่งกัน...จนเต็ม"

ซึ่ง เพลงประกอบนี้จะช่วยเสริมให้ฉากสุดท้ายมีความหมายและได้อารมณ์